BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 30 czerwca 1960 r. **Nr 7**

Studium Nauczycielskie Gdańsk Biblioteka

SPIS TREŚCI:

Dział A

Poz. 59 — uchwała Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych i Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy z dnia 24 maja 1960 r. w sprawie wykonywania przez techniczną inspekcję pracy nadzoru nad warunkami pracy w spółdzielczości pracy — Str. 118

Dział B

„ 60 — obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 marca 1960 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych . . . . . „ 119

„ 61 — uchwała Nr 102 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. dotycząca zmiany uchwały nr 153 z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1959/1960 w państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej i gospodarstwach rolnych oraz przedłużenia mocy obowiązującej uchwały nr 517 z dnia 20 grudnia 1958 r. w sprawie tworzenia w roku gospodarczym 1958/1959 funduszu na nagrody i budownictwo mieszkaniowe dla pracowników pomocniczych gospodarstw rolnych, działających według zasad rozrachunku gospodarczego, których statutową działalnością jest działalność naukowo-badawcza lub dydaktyczna . . . „ 123

„ 62 — uchwała Nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych . . . . . „ 123

„ 63 — rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie strażników łowieckich . . . . . „ 127

„ 64 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 1 marca 1960 r. w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy . . . . „ 128

„ 65 — rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 31 marca 1960 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 25 lipca 1959 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych „ 132

„ 66 — zarządzenie Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów . . . . . „ 133

„ 67 — zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 marca 1960 r. w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych . . „ 135

„ 68 — zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 kwietnia 1960 r. w sprawie zasad obliczania wynagrodzenia za urlop dla pracowników zatrudnionych w biurach (pracowniach) projektów . . . . . „ 136

„ 69 — zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 31 marca 1960 r. w sprawie wynagrodzeń ryczałtowych dla lekarzy sądowych . . . . . „ 136

„ 70 — okólnik Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów z dnia 29 marca 1960 r. zmieniający okólnik z dnia 29 stycznia 1960 r. w sprawie korygowania podstawy obliczenia funduszu zakładowego . . . . „ 137

„ 71 — instrukcja Ministra Finansów z dnia 9 marca 1960 r. w sprawie doprowadzania do porównywalności wyników gospodarczych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (obliczanie bazy), wskaźników dyrektywnych oraz obliczania dodatkowego funduszu zakładowego . . . . . „ 137

DZIAŁ A

59

UCHWAŁA

PREZYDIUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH I ZARZĄDU CENTRALNEGO ZWIĄZKU SPÓŁDZIELCZOŚCI PRACY

z dnia 24 maja 1960 r

w sprawie wykonywania przez techniczną inspekcję pracy nadzoru nad warunkami pracy w spółdzielczości pracy.

Spółdzielczość pracy w naszym kraju, licząca przeszło 3800 spółdzielni, zatrudniających około pół miliona pracowników, w pełni uczestniczy w realizacji zadań, postawionych przed klasą robotniczą i całym narodem przez III Zjazd Partii.

Załogi zrzeszone w spółdzielczości pracy w większości przypadków pracują w małych zakładach pracy, które niejednokrotnie nie zostały jeszcze dostatecznie wyposażone w urządzenia techniczne i maszyny dorównujące urządzeniom wielkich przedsiębiorstw państwowych. Ten stan utrudniał w dużym stopniu zapewnienie w pełni bezpiecznych i higienicznych warunków pracy dla zatrudnionych w tych zakładach pracowników.

Centralny Związek Spółdzielczości Pracy, doceniając potrzebę zapewnienia człowiekowi pracy ochrony zdrowia i bezpiecznych warunków pracy, powołał w 1956 r. inspekcję ochrony pracy w spółdzielczości pracy. Inspekcja ta nie mogła jednak w pełni skutecznie wywiązywać się ze swych zadań, gdyż nie była ona wyposażona w ustawowe uprawnienia, jakimi dysponuje techniczna inspekcja pracy działająca przy związkach zawodowych. Stąd załogi wielu spółdzielni pracy pracują jeszcze w warunkach, które nie mogą być zadowalające z punktu widzenia bezpieczeństwa i higieny pracy.

Z tych względów Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych i Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy w celu zapewnienia najbardziej skutecznego nadzoru nad stanem ochrony pracy oraz warunkami bezpieczeństwa i higieny pracy w spółdzielczości pracy, jak również uznając konieczność jednolitości tego nadzoru (w związku z art. 4 ust. 1 oraz art. 16 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy — Dz. U. Nr 52, poz. 260) ustalają, co następuje:

1. Główny Inspektorat Ochrony Pracy Centralnej Rady Związków Zawodowych przejmuje od Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy inspekcję ochrony pracy powołaną przez Zarząd Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy uchwałą Nr 256 z dnia 26 czerwca 1956 r.
2. Centralna Rada Związków Zawodowych zobowiązuje się do otoczenia opieką członków i pracowników zatrudnionych w spółdzielczych zakładach pracy dla zagwarantowania poprawy stanu bezpieczeństwa i higieny pracy, jak i stałej poprawy warunków pracy. Równocześnie Centralna Rada Związków Zawodowych nadzorować będzie prowadzone w zakresie bhp szkolenie pionu inżynieryjno-technicznego, załóg robotniczych i społecznych inspektorów pracy.
3. Nadzór technicznej inspekcji pracy rozciąga się na wszystkie zakłady pracy prowadzone przez spółdzielnie zrzeszone w Centralnym Związku Spółdzielczości Pracy i obejmuje zarówno warunki bezpieczeństwa i higieny pracy jak i prawną ochronę pracy. Nadzorowi temu podlegają wszystkie zakłady pracy prowadzone przez spółdzielnie niezależnie od tego, czy zatrudnieni w nich członkowie i pracownicy spółdzielni są członkami związku zawodowego.
4. Nadzór nad spółdzielczymi zakładami pracy wykonują techniczni inspektorzy pracy do spraw spółdzielczości pracy. Inspektorzy ci mają siedziby przy starszych inspektorach ochrony pracy CRZZ przy wojewódzkich komisjach związków zawodowych i wykonują nadzór nad zakładami pracy położonymi na terenie województwa.
5. Nadzór nad spółdzielczymi zakładami pracy w tych branżach, w których pracownicy są członkami określonego branżowego związku zawodowego, wykonują techniczni inspektorzy pracy tego związku.
6. W związku z koniecznością utrzymania wyodrębnionej technicznej inspekcji pracy dla spółdzielczości pracy — Centralny Związek Spółdzielczości Pracy zobowiązuje się przekazywać preliminowane w budżecie Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy kwoty na pokrycie kosztów przekazanej inspekcji ochrony pracy w wysokości rocznej 2.000.000.— zł, a za 7 miesięcy 1960 r. w wysokości 1.170.000 zł.
7. Pracownicy przejętej inspekcji ochrony pracy w spółdzielczości pracy przechodzą do pracy w Głównym Inspektoracie Ochrony Pracy z zachowaniem ciągłości pracy i po przeszkoleniu i złożeniu egzaminów będą zatrudnieni odpowiednio w charakterze technicznych inspektorów pracy.
8. Uprawnienia inspektorów ochrony pracy w spółdzielczości pracy w stosunku do społecznych inspektorów pracy, powołanych na mocy uchwały Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy Nr 333 z dnia 15 paź-

dziernika 1957 r. przechodzą na technicznych inspektorów pracy.

9. Centralny Związek Spółdzielczości Pracy utrzymuje nadal służbę bezpieczeństwa i higieny pracy w spółdzielczości pracy, utworzoną w oparciu o uchwałę Prezydium Rządu Nr 592 z dnia 1 sierpnia 1953 r. w rozmiarach ustalonych wymienioną uchwałą.
10. Zobowiązuje się Główny Inspektorat Ochrony Pracy oraz zainteresowane zarządy główne branżowych związków zawodowych do ustalania wspólnie z Centralnym Związkiem Spółdzielczości Pracy wysokości nakładów na bhp w planach finansowych zakładów spółdzielczych w celu zagwarantowania stałej poprawy warunków pracy zatrudnionych pracowników oraz do bieżącej kontroli realizacji tych nakładów.
11. Ponadto Centralny Związek Spółdzielczości Pracy przekazuje Głównemu Inspektoratowi Ochrony Pracy wyposażenie techniczne, używane przez pracowników przejętej inspekcji ochrony pracy oraz akta i archiwa.
12. Centralny Związek Spółdzielczości Pracy zapewni przekazanemu aparatowi inspekcji ochrony pracy w spółdzielczości pracy korzystanie do końca 1960 r. z lokali służbowych i inwentarza, użytkowanych przez ten aparat w dniu przekazania. Centralna Rada Związków Zawodowych poczyni starania, aby zapewnić przejętemu aparatowi przed upływem tego terminu lokale i inwentarz we własnym zakresie.
13. Przekazanie inspekcji ochrony pracy w spółdzielczości pracy następuje z dniem 1 czerwca 1960 r.
14. Zobowiązuje się Główny Inspektorat Ochrony Pracy do wydania w porozumieniu z Centralnym Związkiem Spółdzielczości Pracy szczegółowej instrukcji dotyczącej sposobu realizacji niniejszej uchwały i sporządzenia protokołu przejęcia.

Prezydium
Centralnej Rady Związków Zawodowych
Zarząd
Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy

DZIAŁ B

60

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 marca 1960 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 11 kwietnia 1960 r. Nr 18, poz. 111)

1. Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 16 lutego 1960 r. o zmianie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 9, poz. 57) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 439, z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1960 r. Nr 9, poz. 57) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

2. Jednolity tekst dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych nie obejmuje art. 2 i 4 ustawy z dnia 16 lutego 1960 r. o zmianie dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 9, poz. 57) w brzmieniu:

„Art. 2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie pozostają w mocy przepisy dotychczasowe.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia".

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 marca 1960 r. (poz. 111).

DEKRET

z dnia 26 października 1950 r.

o przedsiębiorstwach państwowych.

Art. 1. 1. Przedsiębiorstwo państwowe jest podstawową jednostką organizacyjną gospodarki planowej, utworzoną w celu zaspokajania potrzeb społecznych w dziedzinie określonej w akcie o jego utworzeniu.

2. Przedsiębiorstwo państwowe samodzielnie organizuje i prowadzi swą działalność w celu wykonania zadań wynikających z aktu o jego utworzeniu i obowiązujących je wskaźników planowych.

Art. 2. Przedsiębiorstwa państwowe posiadają osobowość prawną.

Art. 3. Przedsiębiorstwa państwowe prowadzone są według zasad rozrachunku gospodarczego.

Art. 4. 1. Utworzenie przedsiębiorstwa państwowego, podległego naczelnemu lub centralnemu organowi administracji państwowej (przedsiębiorstwo kluczowe), następuje w drodze zarządzenia właściwego ministra wydanego po uzgodnieniu z Ministrem Finansów i po porozumieniu z prezydium wojewódzkiej rady narodowej, na której terenie przedsiębiorstwo ma mieć siedzibę.

2. Utworzenie przedsiębiorstwa państwowego,

podległego radzie narodowej (przedsiębiorstwo terenowe), następuje w drodze uchwały prezydium właściwej rady narodowej.

3. Rada Ministrów określi rodzaje przedsiębiorstw kluczowych, których utworzenie nie wymaga przewidzianego w ust. 1 porozumienia z prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

4. Prezydia rad narodowych tego samego lub różnego stopnia mogą wspólnie utworzyć przedsiębiorstwo państwowe, podejmując w tym przedmiocie jednobrzmiące uchwały ze wskazaniem w nich rady narodowej, której prezydium ma to przedsiębiorstwo podlegać, oraz zasady rozliczania się z budżetami zainteresowanych rad narodowych.

Art. 5. 1. Rada Ministrów określi rodzaje przedsiębiorstw terenowych, których utworzenie ze względu na przedmiot, zakres lub charakter ich działalności wymaga zgody Rady Ministrów lub określonego ministra.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej ze względu na przedmiot, zakres lub charakter działalności przedsiębiorstwa terenowego może uzależnić od swojej zgody jego utworzenie przez prezydium rady narodowej niższego stopnia.

Art. 6. Akt o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego powinien określać nazwę, siedzibę i przedmiot działania przedsiębiorstwa, organ lub organizację, która wykonywać będzie nadzór nad jego działalnością (jednostkę nadrzędną), ustalać, czy przedsiębiorstwo może tworzyć oddziały poza swą siedzibą, oraz w miarę potrzeby określać inne dane dotyczące organizacji i działalności przedsiębiorstwa.

Art. 7. 1. Przedsiębiorstwa państwowe podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorstw państwowych i nabywają osobowość prawną z dniem wpisu do rejestru.

2. Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy o urządzeniu i prowadzeniu rejestru przedsiębiorstw państwowych.

Art. 8. 1. Właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów ustala fundusz statutowy przedsiębiorstwa kluczowego, przydzielając mu środki o wartości równej sumie funduszu statutowego.

2. Fundusz statutowy przedsiębiorstwa terenowego ustala prezydium rady narodowej, które wydało uchwałę o jego utworzeniu, i przydziela mu środki o wartości równej sumie funduszu statutowego.

Art. 9. Rada Ministrów ustala zasady organizacji i prowadzenia przedsiębiorstw państwowych oraz zasady finansowania ich działalności, a w szczególności:

1) zasady tworzenia, zmniejszania i zwiększania funduszów przedsiębiorstwa,
2) zasady i tryb przekazywania przez przedsiębiorstwo środków trwałych oraz obiektów majątkowych w przypadkach nie określonych odrębnymi przepisami,
3) zasady organizacji i prowadzenia zakładów wchodzących w skład przedsiębiorstwa, które działają na zasadach wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego, mają wydzielone środki własne oraz sporządzają własny bilans i rachunek wyników,
4) wytyczne dla określenia zakresu działania i uprawnień kategorii pracowników, których praca ma szczególne znaczenie dla prowadzenia przedsiębiorstwa.

Art. 10. 1. Na rzecz osób nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej nie wolno zbywać środków trwałych przedsiębiorstwa państwowego ani też ustanawiać na nich praw rzeczowych ograniczonych.

2. Rada Ministrów może dla przypadków gospodarczo uzasadnionych ustalić zasady zbywania przez przedsiębiorstwo państwowe środków trwałych osobom, nie będącym jednostkami gospodarki uspołecznionej.

3. Przepisy ust. 2 nie odnoszą się do nieruchomości.

4. Czynności prawne sprzeczne z przepisami niniejszego artykułu są nieważne.

Art. 11. Środki trwałe przedsiębiorstwa państwowego nie mogą służyć dla zaspokojenia jego zobowiązań pieniężnych.

Art. 12. 1. Przedsiębiorstwo państwowe odpowiada tylko za swoje zobowiązania; odpowiedzialność jego nie rozciąga się na zobowiązania Skarbu Państwa ani innego przedsiębiorstwa państwowego.

2. Za zobowiązania przedsiębiorstw państwowych Skarb Państwa nie odpowiada.

Art. 13. 1. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia określi tryb egzekucji należności pieniężnych, przypadających od przedsiębiorstw państwowych.

2. Do egzekucji należności wynikających z orzeczeń państwowych komisji arbitrażowych stosuje się przepisy szczególne o państwowym arbitrażu gospodarczym.

Art. 14. 1. Dyrektor zarządza przedsiębiorstwem państwowym i reprezentuje je na zewnątrz.

2. Dyrektora przedsiębiorstwa kluczowego powołuje i odwołuje minister po zasięgnięciu opinii lub na wniosek jednostki nadrzędnej.

3. Zastępców dyrektora i głównego księgowego przedsiębiorstwa kluczowego powołuje i odwołuje minister na wniosek dyrektora, po zasięgnięciu opinii jednostki nadrzędnej. Minister może przekazać sprawę powoływania i odwoływania zastępców dyrektora i głównego księgowego kierownikowi jednostki nadrzędnej.

4. Dyrektora przedsiębiorstwa terenowego powołuje i odwołuje prezydium rady narodowej, której przedsiębiorstwo podlega.

5. Rada Ministrów może zastrzec, że powołanie i odwołanie dyrektorów określonego rodzaju przedsiębiorstw terenowych wymaga zgody ministra lub prezydium rady narodowej wyższego stopnia. Rada Ministrów określi tryb powoływania i odwoływania zastępców dyrektorów i głównych księgowych przedsiębiorstw terenowych.

6. Współudział organów samorządu robotniczego w zarządzaniu przedsiębiorstwem państwowym oraz w powoływaniu i odwoływaniu jego dyrektora określają odrębne przepisy.

Art. 15. 1. W przypadku rozwiązania rady robotniczej na skutek działalności sprzecznej z interesami przedsiębiorstwa lub gospodarki narodowej

— minister powinien odwołać dyrektora przedsiębiorstwa kluczowego, jeżeli dyrektor nie wstrzymał wykonania tej uchwały rady robotniczej lub konferencji samorządu robotniczego, która była przyczyną rozwiązania rady robotniczej.

2. W przypadku odwołania dyrektora minister może powierzyć na czas określony wykonywanie obowiązków dyrektora osobie przez siebie wyznaczonej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do prezydiów rad narodowych w odniesieniu do przedsiębiorstw terenowych.

Art. 16. 1. Do składania w imieniu przedsiębiorstwa państwowego oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępcy oraz pełnomocnicy przedsiębiorstwa w przypadku ich ustanowienia.

3. W sprawach wynikających ze stosunku pracy przedsiębiorstwo działa przez jedną z osób wymienionych w ust. 2.

4. Jednostka nadrzędna może upoważnić dyrektora do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

Art. 17. 1. Przedsiębiorstwo państwowe może w sposób przewidywany dla składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych ustanawiać pełnomocników uprawnionych do dokonywania czynności prawnych w jego imieniu.

2. W przedsiębiorstwach, w których nie powołano zastępców dyrektora, pełnomocników ustanawia i odwołuje dyrektor samodzielnie.

3. Pełnomocnicy działają łącznie lub oddzielnie w granicach ich umocowania, ustalonych w pełnomocnictwie sporządzonym na piśmie.

4. Ustanowienie lub odwołanie pełnomocnika powinno być ujawnione w rejestrze przedsiębiorstw państwowych.

5. Nie podlegają ujawnieniu w rejestrze pełnomocnicy do dokonywania poszczególnych czynności oraz pełnomocnicy procesowi.

Art. 18. 1. Przedsiębiorstwa państwowe mogą być łączone i likwidowane. Podstawą łączenia lub likwidacji przedsiębiorstwa kluczowego jest zarządzenie właściwego ministra. Podstawą łączenia lub likwidacji przedsiębiorstwa terenowego jest uchwała prezydium właściwej rady narodowej.

2. Likwidacja przedsiębiorstwa kluczowego następuje po porozumieniu z prezydium wojewódzkiej rady narodowej, właściwej ze względu na siedzibę przedsiębiorstwa.

3. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia szczegółowe przepisy o łączeniu i likwidacji przedsiębiorstw państwowych.

Art. 19. 1. Rada Ministrów może tworzyć gospodarcze organizacje, grupujące przedsiębiorstwa kluczowe, zwane dalej zjednoczeniami.

2. Celem zjednoczenia jest stworzenie warunków prawidłowego wykonywania przez zgrupowane w nim przedsiębiorstwa zadań wynikających z narodowych planów gospodarczych i potrzeb rynku, koordynacja i nadzór nad działalnością zgrupowanych przedsiębiorstw oraz reprezentowanie ich wspólnych interesów.

3. Zjednoczenie działa według zasad rozrachunku gospodarczego.

4. Zjednoczenie podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorstw państwowych i nabywa osobowość prawną z dniem wpisu do rejestru.

Art. 20. 1. Rada Ministrów tworząc zjednoczenie określa przedsiębiorstwa podlegające zgrupowaniu w zjednoczeniu oraz wskazuje ministra, który będzie sprawował nadzór nad jego działalnością.

2. Rada Ministrów może określić zasady współdziałania i uprawnienia zjednoczeń i innych jednostek nadrzędnych w zakresie koordynacji działalności przedsiębiorstw o pokrewnym przedmiocie działania, zgrupowanych w różnych zjednoczeniach lub podległych różnym jednostkom nadrzędnym.

3. Właściwy minister nadaje zjednoczeniu statut, który wymaga zatwierdzenia przez Prezesa Rady Ministrów. Statut określa nazwę i siedzibę zjednoczenia, przedsiębiorstwa zgrupowane w zjednoczeniu, zakres i sposób działania zjednoczenia, zakres praw i obowiązków zgrupowanych przedsiębiorstw wobec zjednoczenia oraz inne niezbędne dane dotyczące organizacji i działalności zjednoczenia, a w szczególności zakres działania i uprawnień kolegium i rady techniczno-ekonomicznej zjednoczenia.

4. Minister może podporządkować zjednoczeniu również jednostki organizacyjne nie będące przedsiębiorstwami, a związane z działalnością przedsiębiorstw zgrupowanych w zjednoczeniu.

Art. 21. 1. Działalność zjednoczenia nie może ograniczać zastrzeżonej prawnie samodzielności zgrupowanych w nim przedsiębiorstw.

2. Zjednoczenie może prowadzić własną działalność gospodarczą.

Art. 22. 1. Działalnością zjednoczenia kieruje dyrektor powoływany i odwoływany przez ministra. Rada Ministrów może zastrzec, że do powoływania i odwoływania dyrektorów określonych zjednoczeń wymagana jest zgoda Prezesa Rady Ministrów.

2. Zastępców dyrektora zjednoczenia powołuje i odwołuje minister na wniosek dyrektora zjednoczenia.

Art. 23. 1. W zjednoczeniu działa kolegium. W skład kolegium wchodzą dyrektorzy przedsiębiorstw zgrupowanych w zjednoczeniu, a w razie nieobecności dyrektora — wyznaczony przez niego zastępca.

2. Kolegium jest organem opiniodawczym i doradczym zjednoczenia. Statut zjednoczenia może określić przypadki, w których uchwały kolegium mają moc wiążącą zarówno dla dyrektora zjednoczenia, jak i zgrupowanych przedsiębiorstw, oraz ustalić tryb zawieszania i uchylania uchwał kolegium, sprzecznych z prawem lub planem gospodarczym albo naruszających rozrachunek gospodarczy poszczególnych przedsiębiorstw.

Art. 24. 1. Dyrektor zjednoczenia może powołać radę techniczo-ekonomiczną (naukowo-tech-

niczną), złożoną ze specjalistów i przedstawicieli nauki oraz działaczy gospodarczych i społecznych.

2. Rada techniczno-ekonomiczna jest organem doradczym zjednoczenia.

Art. 25. Rada Ministrów określa:

1) zasady organizacji i finansowania działalności zjednoczeń,
2) zasady przekazywania zjednoczeniom przez ministrów przysługujących im uprawnień, w szczególności w zakresie organizacji i kontroli obrotu towarowego, planowania i realizacji inwestycji, ustalania cen i kontroli działalności przedsiębiorstw.

Art. 26. Do zjednoczeń stosuje się odpowiednio przepisy o przedsiębiorstwach państwowych, z tym że połączenie i likwidacja zjednoczeń następuje na podstawie uchwały Rady Ministrów.

Art. 27. 1. Minister może zlecić przedsiębiorstwu wykonywanie w stosunku do innych podległych przedsiębiorstw zadań, które na podstawie przepisów artykułów poprzedzających mogą być wykonywane przez zjednoczenie (przedsiębiorstwo prowadzące).

2. Minister, zlecając przedsiębiorstwu prowadzącemu wykonywanie zadań, o których mowa w ust. 1, nadaje mu statut. Statut określa nazwę i siedzibę przedsiębiorstwa prowadzącego, przedsiębiorstwa nadzorowane, zakres i sposób działania przedsiębiorstwa prowadzącego, zakres praw i obowiązków nadzorowanych przedsiębiorstw wobec przedsiębiorstwa prowadzącego, sposób reprezentowania przedsiębiorstwa prowadzącego oraz inne niezbędne dane dotyczące organizacji i działalności tego przedsiębiorstwa.

Art. 28. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może w drodze uchwały za zgodą właściwego ministra tworzyć zjednoczenia przedsiębiorstw terenowych, powoływać przedsiębiorstwa prowadzące oraz nadawać im statuty.

2. Przepisy art. 19 ust. 2, 3 i 4, 20, 21, 22, 23, 24 oraz 27 stosuje się odpowiednio.

Art. 29. 1. Z dniem wejścia w życie dekretu stosuje się jego przepisy do wszystkich istniejących dotychczas przedsiębiorstw państwowych, nie wyłączając przedsiębiorstw powołanych przepisami o monopolach państwowych, przedsiębiorstw b. związków samorządu terytorialnego i przedsiębiorstw Miejskiego Handlu Detalicznego.

2. Istniejące dotychczas przedsiębiorstwa państwowo-spółdzielcze stają się przedsiębiorstwami państwowymi w rozumieniu niniejszego dekretu.

Art. 30. 1. Przepisów dekretu nie stosuje się do:

1) państwowych instytucji bankowych,
2) przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe",
3) przedsiębiorstwa państwowego „Polska Poczta, Telegraf i Telefon",
4) przedsiębiorstw państwowych, utworzonych na podstawie art. 6 ust. 2 lit. a) ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. z 1949 r. Nr 63, poz. 494 i z 1950 r. Nr 49, poz. 448).

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia poddać w całości lub w części przepisom dekretu przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 1.

3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wyłączyć spod działania przepisów niniejszego dekretu przedsiębiorstwa określone w art. 29 ust. 1 i określić charakter tych wyłączonych jednostek organizacyjnych, ich organizację wewnętrzną i finansową oraz system finansowy.

Art. 31. 1. Przedsiębiorstwa państwowe wymienione w art. 30 ust. 1 podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorstw państwowych.

2. Znosi się prowadzenie w sądach powszechnych rejestru handlowego dla przedsiębiorstw państwowych.

Art. 32. Do czasu wejścia w życie nowych przepisów przewidzianych w art. 9, 10 ust. 2 i 18 ust. 3 pozostają w mocy w ich zakresie przepisy dotychczasowe.

Art. 33. Do czasu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów przewidzianego w art. 13 ust. 1 stosuje się do egzekucji należności pieniężnych przypadających od przedsiębiorstw państwowych odpowiednio przepisy art. 584 § 1 kodeksu postępowania cywilnego, z tym jednak że egzekucję administracyjną świadczeń pieniężnych prowadzi się według przepisów dotychczasowych.

Art. 34. 1. Uprawnienia, zastrzeżone w przepisach artykułów poprzedzających ministrowi, jak również ciążące na nim obowiązki mogą być wykonywane przez kierownika urzędu centralnego w zakresie jego właściwości.

2. Uprawnienia, zastrzeżone w przepisach artykułów poprzedzających prezydium wojewódzkiej rady narodowej, jak również ciążące na nim obowiązki wykonuje także prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa w zakresie swojej właściwości.

Art. 35. 1. Uchyla się wszystkie dotychczasowe przepisy w sprawach unormowanych w niniejszym dekrecie.

2. W szczególności tracą moc obowiązującą:

1) dekret z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 8, poz. 42),
2) ustawa z dnia 21 maja 1948 r. o przedsiębiorstwach państwowo-spółdzielczych (Dz. U. Nr 30, poz. 201),
3) dekret z dnia 26 października 1949 r. o tworzeniu przedsiębiorstw Miejskiego Handlu Detalicznego (Dz. U. Nr 55, poz. 433).

Art. 36. 1. Pozostaje w mocy obowiązek centrali spółdzielni oddania w dotychczasowym trybie przedsiębiorstwom państwowo-spółdzielczym, przekształconym z mocy niniejszego dekretu na przedsiębiorstwa państwowe, majątku, który podlega oddaniu w myśl art. 7 ustawy z dnia 21 maja 1948 r. o przedsiębiorstwach państwowo-spółdzielczych (Dz. U. Nr 30, poz. 201).

2. Majątek oddany stosownie do przepisu powołanego w ust. 1 staje się majątkiem Państwa.

Art. 37. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

61

UCHWAŁA Nr 102 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 marca 1960 r.

dotycząca zmiany uchwały nr 153 z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1959/1960 w państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej i gospodarstwach rolnych oraz przedłużenia mocy obowiązującej uchwały nr 517 z dnia 20 grudnia 1958 r. w sprawie tworzenia w roku gospodarczym 1958/1959 funduszu na nagrody i budownictwo mieszkaniowe dla pracowników pomocniczych gospodarstw rolnych, działających według zasad rozrachunku gospodarczego, których statutową działalnością jest działalność naukowo-badawcza lub dydaktyczna.

(Monitor Polski z dnia 7 kwietnia 1960 r. Nr 31, poz. 145)

§ 1. W uchwale nr 153 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1959/1960 w państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej i gospodarstwach rolnych (Monitor Polski Nr 45, poz. 207) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Uchwała dotyczy przedsiębiorstw gospodarki rolnej, gospodarstw działających według zasad wewnętrznego rozrachunku gospodarczego i obowiązanych do sporządzenia samodzielnego bilansu oraz rolnych gospodarstw pomocniczych jednostek budżetowych, które prowadzą działalność w zakresie produkcji roślinnej, hodowlanej, rybackiej, ogrodniczej, przemysłu rolnego, stanowiącego integralną część gospodarstwa rolnego, oraz działalność naukowo-badawczą lub dydaktyczną, zwanych w dalszym ciągu „gospodarstwami".

2. Uchwała nie dotyczy podległych Polskiej Akademii Nauk pomocniczych gospodarstw rolnych, prowadzących działalność naukowo-badawczą lub dydaktyczną.

3. Ilekroć w uchwale jest mowa o roku gogospodarczym 1959/1960, należy rozumieć w odniesieniu do gospodarstw pomocniczych działających na zasadach uproszczonych — rok kalendarzowy 1960".

§ 2. Pomocnicze gospodarstwa rolne podległe Polskiej Akademii Nauk tworzą w roku gospodarczym 1959/1960 fundusz zakładowy na warunkach określonych w uchwale nr 517 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1958 r. w sprawie tworzenia w roku gospodarczym 1958/1959 funduszu na nagrody i budownictwo mieszkaniowe dla pracowników pomocniczych gospodarstw rolnych, działających według zasad rozrachunku gospodarczego, których statutową działalnością jest działalność naukowo-badawcza lub dydaktyczna (Monitor Polski z 1959 r. Nr 3, poz. 10).

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

62

UCHWAŁA NR 84 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 marca 1960 r.

w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.

(Monitor Polski z dnia 13 kwietnia 1960 r. Nr 33, poz. 162)

§ 1. Uchwała niniejsza dotyczy przedsiębiorstw i jednostek organizacyjnych wymienionych w „Wykazie jednostek organizacyjnych", stanowiącym załącznik do uchwały, zwanych dalej „jednostkami organizacyjnymi".

§ 2. 1. W jednostkach organizacyjnych tworzy się fundusz w kwocie odpowiadającej 2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac na finansowanie wydatków:

1) na nagrody i świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników,

2) na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników

— zwany dalej „funduszem". Fundusz zalicza się w ciężar kosztów.

2. Odpisów na fundusz dokonuje się, jeżeli jednostka organizacyjna:

1) zaplanuje i osiągnie w danym roku wynik gospodarczy porównywalnie co najmniej równy wynikowi roku poprzedzającego,

2) nie przekroczy planu funduszu płac,

3) wykona inne podstawowe wskaźniki rocznych planów ekonomiczno-technicznych, określone przez właściwego ministra.

3. W razie nieosiągnięcia przez jednostkę organizacyjną wyniku równego porównywalnie wynikowi roku poprzedzającego, fundusz ulega zmniejszeniu o 8% za każdy procent pogorszenia w granicach do 5% pogorszenia, o dalszych 10% pogorszenia za każdy procent pogorszenia w granicach od 5% do 10% pogorszenia i o 1% za każdy procent pogorszenia w granicach od 10% do 20% pogorszenia.

4. Fundusz może być powiększony o dodatkowe środki z innych źródeł, wymienione w załączniku do uchwały, o ile jednostki organizacyjne spełnią warunki, o których mowa w ust. 2.

5. Zwiększenia funduszu, o których mowa w ust. 4. obciążają wyniki działalności gospodarczej jednostek organizacyjnych.

§ 3. 1. W jednostkach organizacyjnych, w których planowany wynik działalności gospodarczej, oparty na wskaźnikach ustalonych przez jednostkę nadrzędną w ramach narodowego planu gospodarczego, jest niższy od wyniku roku poprzedzającego, oraz w jednostkach nowo powstałych lub powstałych w wyniku reorganizacji, jak też w razie nieporównywalności wyniku danego roku z wynikiem roku poprzedniego, środki funduszu mogą być uruchamiane za osiągnięcie wyniku planowanego.

2. Jeżeli jednostki organizacyjne wymienione w ust. 1 pogorszą wyniki działalności gospodarczej w porównaniu z wynikami planowanymi, fundusz ulega zmniejszeniu zgodnie z przepisem § 2 ust. 3.

§ 4. Fundusz tworzy się po upływie każdego kwartału, a w lasach państwowych po upływie roku, w wysokości kwoty równej 2% planowanego osobowego funduszu płac za okres od początku roku do końca danego kwartału z potrąceniem funduszu utworzonego za poprzednie kwartały danego roku.

§ 5. Podział funduszu na cele określone w § 2 ust. 1 należy do uprawnień jednostki organizacyjnej.

§ 6. 1. Wypłata środków z funduszu może nastąpić po zatwierdzeniu rocznego sprawozdania finansowego w ustalonym trybie i za zezwoleniem jednostki nadrzędnej — po stwierdzeniu, że jednostka organizacyjna spełniła warunki określone w § 2 ust. 2.

2. Jednostki organizacyjne mogą jednak dokonywać po upływie I półrocza i III kwartału wypłat zaliczkowych w wysokości nie przekraczającej 0,5% planowanego osobowego funduszu płac na dany okres, z wyjątkiem przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", którego jednostki dokonują wypłat zaliczkowych po upływie I, II i III kwartału w wysokości kwoty równej 0,4% rocznego planowanego osobowego funduszu płac.

3. Jeżeli po zakończeniu roku okaże się, że jednostka organizacyjna nie uzyskała prawa do utworzenia funduszu, wówczas wypłaty zaliczkowe przekraczające kwotę odpowiadającą 0,2% planowanego osobowego funduszu płac obciążają fundusz roku następnego.

§ 7. 1. W celu ustalenia, czy jednostka organizacyjna osiągnęła w danym roku wynik gospodarczy uprawniający do utworzenia funduszu, należy przyjąć za podstawę wynik poprawiony o odpisy na fundusz.

2. Jeżeli w porównaniu do roku poprzedniego, a w przypadkach, o których mowa w § 3 ust. 1, w porównaniu do założeń planu nastąpią zmiany w:

1) urzędowych cenach sprzedaży produkcji usług,

2) urzędowych cenach środków produkcji, taryf i usług, jak również wysokości marż, stawek płac, składek na ubezpieczenia majątkowe i osobowe oraz społeczne, stawek podatkowych, stopy procentowej oraz zasad i norm amortyzacji,

3) wysokości sumy sprzedaży planowo-deficytowych wyrobów i usług

— z wyniku gospodarczego ustalonego w myśl ust. 1 należy wyeliminować skutki finansowe zmian, o których mowa w pkt 1, 2 i 3.

3. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe" spełniło warunki, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1, uwzględnia się także wpływ zmian struktury przewozów oraz zakresu i rozmiarów remontów taboru i urządzeń kolejowych na osiągnięte wyniki.

4. Upoważnia się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego do zezwolenia na utworzenie funduszu w razie niespełnienia warunków, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 1 i 3, przez jednostki lasów państwowych, jeżeli nastąpi to na skutek klęsk żywiołowych.

§ 8. Jeżeli jednostki organizacyjne nie spełnią warunków określonych w §§ 2 i 3, fundusz może być utworzony w kwocie nie przekraczającej 0,2% osobowego funduszu płac planowanego na dany rok.

§ 9. Do jednostek organizacyjnych objętych niniejszą uchwałą nie stosuje się dotychczasowych przepisów w sprawie finansowania wydatków na współzawodnictwo w zakresie pracy oraz na nagrody indywidualne za szczególne osiągnięcia.

§ 10. Jeżeli wyniki działalności jednostki oceniane są po upływie roku gospodarczego (który nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym), uchwała dotyczy funduszu na rok gospodarczy.

§ 11. Właściwi ministrowie określą w terminie 14 dni od daty wejścia w życie uchwały podstawowe wskaźniki rocznych planów ekonomiczno-technicznych, o których mowa w § 2 ust. 2 pkt 3.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. (poz. 162).

WYKAZ JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
		I grupa
1	Polska Poczta, Telegraf i Telefon	—
2	Polskie Koleje Państwowe	—
3	Jednostki organizacyjne lasów państwowych podległe Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu	1) zespoły nadleśnictw i nadleśnictwa: a) 50% poprawy wyniku osiągniętej w roku gospodarczym w porównaniu do wyniku roku ubiegłego ze sprzedaży drobnicy, karpiny i użytków ubocznych, z gospodarki łowieckiej, rybackiej, rolnej i łąkowej, b) 50% nadwyżki uzyskanej w porównaniu do wpływów w roku ubiegłym z tytułu odszkodowań za przekroczenia leśne, c) 50% zysku osiągniętego z produkcji ubocznej oraz materiałów budowlanych; 2) gospodarstwa rybackie: — 50% poprawy realizacji osiągniętej w porównaniu do roku ubiegłego ze sprzedaży ryby hodowanej ubocznie obok karpia oraz materiału zarybieniowego wszystkich gatunków ryb i ikry, jak np. lina, szczupaka, pstrąga i innych — nie więcej jednak niż 50% poprawy wyniku z całokształtu działalności osiągniętego w roku gospodarczym w porównaniu do wyniku roku ubiegłego; 3) ośrodki transportu leśnego: – 25% polepszenia akumulacji osiągniętego w wyniku obniżenia planowanych kosztów własnych. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne ze źródeł wyżej wymienionych nie może przekraczać rocznie w poszczególnych przedsiębiorstwach lasów państwowych kwoty odpowiadającej 2% planowanego osobowego funduszu płac.
4	Leśne zakłady doświadczalne przy szkołach wyższych działające na zasadach rozrachunku gospodarczego	— 50% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego ze sprzedaży drobnicy, karpiny i użytków ubocznych (żywica, kora garbarska, choinki, nasiona itp.) oraz z gospodarki łowieckiej, rybackiej, rolnej i łąkowej. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne z tytułu poprawy wyniku nie może przekroczyć rocznie w poszczególnych jednostkach kwoty odpowiadającej 2% planowanego osobowego funduszu płac.
		II grupa
1	Przedsiębiorstwa geodezyjno-kartograficzne	— 40% poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedniego w razie osiągnięcia poprawy wyniku do 15%, — dalsze 20% poprawy wyniku w razie osiągnięcia poprawy wyniku przekraczającej 15%. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne z tytułu poprawy wyniku nie może przekroczyć rocznie w poszczególnych przedsiębiorstwach kwoty odpowiadającej 2% planowanego osobowego funduszu płac i może być przeznaczona wyłącznie na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników przedsiębiorstwa.

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
2	Państwowe przedsiębiorstwa mechanizacji rolnictwa (państwowe ośrodki maszynowe oraz inne przedsiębiorstwa mechanizacji rolnictwa podległe wojewódzkim zjednoczeniom przedsiębiorstw mechanizacji rolnictwa)	— 40% osiągniętej poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedniego. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne z tytułu poprawy wyniku nie może przekroczyć rocznie w poszczególnych przedsiębiorstwach kwoty odpowiadającej 3% planowanego osobowego funduszu płac.
3	Przedsiębiorstwo Budownictwa Doświadczalnego oraz Biuro Kompletacji Dostaw Urządzeń Elektrycznych „Elektromontaż"	—
4	Centrala Techniczna — Zakład Kompletacji Dostaw oraz Centralne Biuro Opracowań Technicznych Drobnej Wytwórczości	—
5	Zakład Produkcji Eksperymentalnej Instytutu Wzornictwa Przemysłowego	—
6	Protezownie i wytwórnie sprzętu ortopedycznego	—
7	Państwowe Zakłady Fotoprzezroczy	—
8	Gospodarstwa pomocnicze branży przemysłowej i kartograficznej działające według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, podległe Ministrowi Obrony Narodowej	—
		III grupa
1	Rejony dróg wodnych	— a) 30% ponadplanowego zysku osiągniętego z produkcji podstawowej dla obcych zleceniodawców, oraz b) 30% zysku osiągniętego ze sprzedaży usług, wyrobów i materiałów — poza działalnością podstawową.
2	Morskie agencje	— 30% wpływów uzyskanych z tytułu: a) prowizji za bukowanie ładunków drobnicowych w gestii obcej na statki obce i polskie, b) prowizji akwizycyjnej, c) opłat manipulacyjnych, zwrotu drobnych kosztów (petties), prowizji specjalnej za przejazdy oraz prowizji z umów dotyczących likwidacji martwych frachtów — uzyskiwanych od armatorów zagranicznych.
3	Polskie Przedsiębiorstwo Frachtowania „Polfracht"	— 30% wpływów uzyskanych z tytułu prowizji za frachtowanie ładunków w gestii obcej na statki obce bez względu na relacje i na statki polskie dla przewozu między obcymi portami oraz wpływów uzyskanych od central handlu zagranicznego z tytułu wprowadzenia do umowy zawieranej z armatorem zagranicznym (chaterparty) klauzuli dotyczącej rat opcyjnych.
		Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne w poszczególnych jednostkach wymienionych pod lp. 1, 2 i 3 nie może przekroczyć rocznie kwoty równej 2% planowanego osobowego funduszu płac.

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
4	Zarządy portów	— 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego oraz — 0,5% planowanego osobowego funduszu płac za każdy 1% osiągniętej poprawy czasu przeładunku 1000 ton w porównaniu do czasu przeładunku 1000 ton w roku ubiegłym.
5	Żegluga Śródlądowa	— 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego po dokonaniu korekty uwzględniającej warunki eksploatacyjne.
6	Przedsiębiorstwa rybołówstwa morskiego	— 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku planowanego. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne w poszczególnych jednostkach wymienionych pod lp. 4, 5 i 6 nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 3% planowanego osobowego funduszu płac.
7	Polski Rejestr Statków	—
8	Jednostki organizacyjne podległe wojewódzkim zarządom dróg publicznych, działające na zasadach rozrachunku gospodarczego	— 30% sum netto, uzyskanych ze sprzedaży owoców z drzew przydrożnych i z dzierżawy pasów przydrożnych.
9	Bydgoskie Przedsiębiorstwo Napraw i Konstrukcji Sprzętu Medycznego oraz Obsługa Techniczna Uzdrowisk	—
10	Jednostki podległe Centrali Surowców Włókienniczych i Skórzanych	—
11	Przedsiębiorstwo Urządzeń Reklamowych „Reklama" — zakłady pionu produkcyjnego	—
12	Agencja Reklam i Wydawnictw „Agpol" — zakłady pionu produkcyjnego	—

63

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 29 lutego 1960 r.

w sprawie strażników łowieckich.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 marca 1960 r. Nr 16, poz. 96)

Na podstawie art. 40 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o hodowli, ochronie zwierząt łownych i prawie łowieckim (Dz. U. Nr 36, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządca obwodu łowieckiego obowiązany jest utrzymywać dla ochrony łowiectwa i zwierzyny co najmniej jednego strażnika łowieckiego w obwodzie dla części polnej i leśnej lasów nie stanowiących własności Państwa, jeżeli łączna powierzchnia tych części wynosi nie mniej niż 500 ha.

§ 2. Strażnikiem łowieckim może być pełnoletni obywatel polski o nienagannej przeszłości, posiadający zdolność do działań prawnych, który:

1) złoży z pomyślnym wynikiem egzamin ze znajomości prawa łowieckiego i hodowli zwierzyny przed organami Polskiego Związku Łowieckiego,
2) uzyska zgodę na wykonywanie czynności strażnika od właściwego do spraw rolnych i leśnych organu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania kandydata, a jeżeli chodzi o wykonywanie czynności w obwodach łowieckich, w skład których wchodzą tereny pozostające w zarządzie organów wojskowych lub przydzielone tym organom do terenowego wykorzystania — ponadto zgodę tych organów,
3) posiada lub uzyska zezwolenie na posiadanie broni.

§ 3. Stosunek pracy ze strażnikiem łowieckim zawiera się w drodze pisemnej umowy o pracę, która w szczególności powinna określić zasady ustalania i wypłacania wynagrodzenia.

§ 4. Strażnik łowiecki otrzymuje od właściwego do spraw rolnych i leśnych organu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej legitymację według wzoru obowiązującego dla pracowników instytucji i przedsiębiorstw uspołecznionych, którą obowiązany jest zwrócić w dniu rozwiązania umowy o pracę.

§ 5. 1. Strażnik łowiecki w czasie pełnienia czynności służbowych obowiązany jest nosić z lewej strony piersi tarczę o wymiarze 50 mm × 70 mm z godłem państwowym pośrodku i napisem „strażnik łowiecki" z numerem ewidencyjnym w otoku (odznaka służbowa) według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

2. Odznakę służbową otrzymuje strażnik łowiecki od właściwego do spraw rolnych i leśnych organu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej i obowiązany jest ją zwrócić w dniu rozwiązania umowy o pracę.

§ 6. Dzierżawcy obwodów łowieckich, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządcy tych obwodów zwracają właściwemu do spraw rolnych i leśnych organowi prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej koszty wydanych strażnikom łowieckim odznak służbowych.

§ 7. 1. Dzierżawca, a w obwodach nie wydzierżawionych — zarządca obwodu łowieckiego obowiązany jest rozwiązać umowę o pracę ze strażnikiem łowieckim, który przestał odpowiadać któremukolwiek z warunków wymienionych w § 2.

2. O rozwiązaniu umowy o pracę ze strażnikiem łowieckim pracodawca obowiązany jest zawiadomić w ciągu 7 dni właściwy do spraw rolnych i leśnych organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, zwracając mu odznakę służbową i legitymację zwolnionego strażnika łowieckiego.

§ 8. Nadzór nad strażnikami łowieckimi wykonuje właściwy do spraw rolnych i leśnych organ prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:

J. Dąb-Kocioł

64

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 1 marca 1960 r.

w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy

(Dziennik Ustaw z dnia 28 marca 1960 r. Nr 16, poz. 97)

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rzemieślniczymi zakładami pracy w rozumieniu rozporządzenia są:

1) zakłady prowadzone przez rzemieślników indywidualnych na podstawie uprawnienia rzemieślniczego,
2) warsztaty szkoleniowo-produkcyjne prowadzone przez zakłady doskonalenia rzemiosła.

2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, rozumie się przez to ustawę z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226).

§ 2. 1. Rzemieślnicy indywidualni mogą szkolić uczniów pod warunkiem posiadania kwalifikacji określonych przepisami rozporządzenia.

2. Zakłady doskonalenia rzemiosła mogą przyjmować uczniów na naukę zawodu w warsztatach szkoleniowo-produkcyjnych pod warunkiem zapewnienia prowadzenia tej nauki przez osoby posiadające kwalifikacje fachowe, określone przepisami niniejszego rozporządzenia.

3. W zakładach rzemieślniczych prowadzonych na rachunek wdowy, małoletnich zstępnych itd., szkolenie uczniów może się odbywać tylko w przypadku, gdy osoba powołana do dalszego prowadzenia rzemiosła posiada kwalifikacje określone przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 3. 1. Liczba uczniów przyjętych na naukę zawodu nie powinna przekraczać czterech na osobę prowadzącą naukę. Jeżeli w rzemieślniczym zakładzie zatrudnieni są czeladnicy, liczba uczniów może być zwiększona o liczbę odpowiadającą liczbie czeladników.

2. W warsztatach szkoleniowo-produkcyjnych, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 2, jedna osoba prowadząca naukę może szkolić nie więcej niż 12 uczniów.

3. Izba rzemieślnicza może ograniczyć ilość uczniów przyjmowanych na naukę zawodu w zakładach indywidualnych rzemieślników, jeżeli jest to konieczne ze względu na warunki bezpieczeństwa i higieny pracy, warunki lokalowe lub brak wyposażenia zakładu w maszyny i urządzenia, niezbędne do należytego wyszkolenia uczniów.

Rozdział 2.

Zasady zawierania i rozwiązywania umów o naukę zawodu.

§ 4. 1. Rzemieślniczy zakład pracy przyjmując ucznia na naukę obowiązany jest zawrzeć z nim na piśmie umowę o naukę zawodu. W umowie tej należy określić rzemiosło, w jakim uczeń będzie szkolony, okres trwania nauki, wysokość wynagrodzenia ucznia oraz inne zasadnicze uprawnienia i obowiązki ucznia i zakładu pracy.

2. Wzór umowy o naukę zawodu zostanie ustalony w drodze zarządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości.

3. W przypadku nieukończenia przez młodocianego 16 roku życia umowa o naukę powinna być podpisana również przez prawnego opiekuna młodocianego. Opiekun zamiast podpisania umowy może wyrazić zgodę na piśmie na jej zawarcie.

§ 5. Uczeń podejmując zatrudnienie w celu nauki obowiązany jest przedstawić w zakładzie pracy:

1) metrykę urodzenia lub inny dokument stwierdzający jego wiek,
2) świadectwo lekarskie stwierdzające, że dany rodzaj zatrudnienia nie zagraża jego zdrowiu,
3) świadectwo szkolne.

§ 6. 1. Rzemieślnik indywidualny zawiera z uczniem umowę o naukę we właściwym cechu, który w ciągu 2 tygodni przesyła umowę izbie rzemieślniczej w celu zarejestrowania.

2. W razie stwierdzenia w umowie uchybień w stosunku do obowiązujących przepisów prawnych izba rzemieślnicza w terminie dwóch tygodni od dnia otrzymania umowy albo odmówi zarejestrowania umowy, albo określi termin, w jakim uchybienia te powinny być usunięte.

3. Od decyzji izby rzemieślniczej w sprawie zarejestrowania umowy o naukę przysługuje prawo odwołania się do Związku Izb Rzemieślniczych.

4. Umowa o naukę z zakładem określonym w § 1 ust. 1 pkt 2 zawierana jest z kierownikiem zakładu. Umowę podpisuje również pracownik wyznaczony przez kierownika zakładu pracy do kierowania nauką uczniów. Umowa powinna być zgłoszona — w celu zarejestrowania — do właściwej terenowo izby rzemieślniczej w terminie 2 tygodni od daty zawarcia umowy.

§ 7. 1. Umowę o naukę zawiera się na okres próbny, który trwa 1 miesiąc. Jeżeli w okresie próbnym umowa nie zostanie rozwiązana, umowę uważa się za zawartą na czas trwania nauki rzemiosła.

2. W razie skrócenia lub przedłużenia czasu trwania nauki rzemiosła, zgodnie z przepisami wskazanymi w § 11, czas trwania umowy ulega odpowiednio skróceniu lub przedłużeniu.

§ 8. 1. Umowę o naukę rzemiosła w okresie próbnym może rozwiązać każda ze stron ze skutkiem natychmiastowym.

2. Po upływie okresu próbnego umowa o naukę może być rozwiązana w przypadkach i trybie określonych w art. 9 ust. 2, 3 i 4 ustawy.

3. Umowa o naukę ulega rozwiązaniu w razie odmowy zarejestrowania jej przez izbę rzemieślniczą oraz w razie pozbawienia rzemieślnika prawa szkolenia uczniów.

§ 9. 1. Rzemieślniczy zakład pracy obowiązany jest wydać uczniowi zaświadczenie o odbyciu nauki określonego rzemiosła.

2. W razie rozwiązania umowy o naukę przed jej ukończeniem rzemieślniczy zakład pracy powinien wydać uczniowi zaświadczenie stwierdzające okres odbytej nauki i rodzaj rzemiosła, w którym uczeń tę naukę odbywał.

3. Okres odbytej nauki rzemieślniczy zakład pracy zalicza w całości lub w części do okresu nauki rzemiosła, w którym uczeń podejmuje ponownie naukę. W przypadkach spornych o długości okresu odbytej nauki, który podlega zaliczeniu do okresu nauki rzemiosła w zakładzie rzemieślnika indywidualnego, decyduje cech. Jeżeli uczeń podejmuje naukę w tym samym rzemiośle, okres odbytej przez niego nauki powinien być zaliczony w całości.

§ 10. 1. Rzemieślniczy zakład pracy powinien umożliwić uczniowi przystąpienie do egzaminu czeladniczego w ciągu ostatniego miesiąca okresu, na który została zawarta umowa o naukę. Jeżeli w tym terminie uczeń nie mógł przystąpić do egzaminu z powodu niezorganizowania egzaminów, umowa o naukę może być na wniosek ucznia przedłużona na okres do trzech miesięcy.

2. W razie niestawienia się ucznia na egzamin w wyznaczonym terminie umowa o naukę ulega rozwiązaniu z upływem terminu, na który została zawarta.

Rozdział 3.

Zasady odbywania nauki zawodu.

§ 11. Czas trwania nauki rzemiosła określają przepisy rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 21 stycznia 1959 r. w sprawie czasu trwania nauki zawodu w zakładach rzemieślniczych (Dz. U. Nr 9, poz. 48).

§ 12. 1. Nauka rzemiosła powinna być prowadzona według programów ustalonych na podstawie wytycznych wydanych przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości i Ministra Oświaty.

2. Programy nauki ustalają:

1) Związek Izb Rzemieślniczych dla zakładów prowadzonych przez indywidualnych rzemieślników,
2) Związek Zakładów Doskonalenia Rzemiosła dla warsztatów szkoleniowo-produkcyjnych, prowadzonych przez zakłady doskonalenia rzemiosła.

§ 13. 1. Rzemieślniczy zakład pracy zatrudniający młodocianych w celu nauki rzemiosła obowiązany jest zapewnić ochronę, bezpieczeństwo i higienę pracy zgodnie z przepisami dotyczącymi zatrudnienia młodocianych.

2. Rzemieślniczy zakład pracy obowiązany jest prowadzić wykazy zatrudnionych młodocianych, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 14. Nie wolno zatrudniać młodocianych odbywających naukę rzemiosła przy pracach wzbronionych młodocianym z wyjątkiem przypadków określonych na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy.

§ 15. Młodocianych zatrudnionych w celu nauki rzemiosła nie wolno zatrudniać w porze nocnej w godzinach od 22 do 6, w godzinach nadliczbowych oraz przy pracach nie związanych z nauką.

§ 16. Rzemieślniczy zakład pracy obowiązany jest:

1) kierować pracą ucznia w indywidualnych zakładach rzemieślniczych bezpośrednio przez rzemieślnika, a w zakładach określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 — przez wyznaczonego w tym celu pracownika posiadającego odpowiednie kwalifikacje,
2) zapewnić zgodność przebiegu nauki rzemiosła z ustalonym programem,
3) zaopatrzyć ucznia w niezbędną na danym stanowisku pracy odzież ochronną i roboczą

zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zapewnić mu inne świadczenia przysługujące na danym stanowisku,
4) umożliwić uczniowi młodocianemu regularne i punktualne uczęszczanie na naukę dokształcającą,
5) kontrolować, czy uczeń młodociany uczęszcza regularnie na naukę dokształcającą,
6) kierować ucznia młodocianego na okresowe badanie lekarskie,
7) zaznajomić ucznia z obowiązującymi przepisami o bezpieczeństwie i higienie pracy ze szczególnym uwzględnieniem przepisów obowiązujących w danym zawodzie, z przepisami przeciwpożarowymi i z przepisami (zasadami) dotyczącymi ochrony zdrowia pracowników, ochrony mienia zakładu pracy oraz nadzorować przestrzeganie tych przepisów przez ucznia,
8) zaznajomić ucznia z przepisami określającymi prawa i obowiązki pracownika ze szczególnym uwzględnieniem przepisów dotyczących zatrudniania młodocianych,
9) współpracować ze szkołą, w której uczeń młodociany dokształca się w zakresie nauczania i wychowania ucznia zgodnie z rozporządzeniem Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy (Dz. U. Nr 17, poz. 99).

§ 17. Uczeń zatrudniony w rzemieślniczym zakładzie pracy obowiązany jest:
1) pilnie uczyć się i wykonywać sumiennie powierzoną pracę oraz stosować się do poleceń i wskazówek przełożonych,
2) stosować się do obowiązujących w zakładzie pracy przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, przepisów przeciwpożarowych oraz innych przepisów mających na celu ochronę zdrowia i bezpieczeństwa pracy pracowników oraz ochronę mienia zakładu pracy,
3) odnosić się z szacunkiem do przełożonych i okazywać koleżeński stosunek współtowarzyszom pracy,
4) przestrzegać dyscyplinę pracy,
5) poddawać się okresowym badaniom lekarskim w wyznaczonych terminach i wykonywać systematycznie obowiązek dokształcania się zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 18. Młodociani zatrudnieni w rzemieślniczych zakładach pracy w celu nauki rzemiosła obowiązani są dokształcać się do czasu ukończenia 18 lat. Dokształcanie teoretyczne młodocianych zatrudnionych w rzemieślniczych zakładach pracy w celu nauki rzemiosła odbywa się w zasadniczych szkołach zawodowych dla pracujących lub innych szkołach zawodowych, ośrodkach dokształcania zawodowego albo na kursach prowadzonych przez zakłady doskonalenia rzemiosła lub organizacje samorządu gospodarczego rzemiosła, zatwierdzonych przez Ministerstwo Oświaty lub właściwe organy administracji szkolnej prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

§ 19. 1. Czas pracy młodocianych zatrudnionych w celu nauki rzemiosła w wieku od lat 14 do 16 wynosi 6 godzin na dobę i 36 godzin tygodniowo.

2. Młodocianych w wieku powyżej lat 16 obowiązuje normalny czas pracy (8 godzin na dobę i 46 godzin tygodniowo).

3. Do czasu pracy młodocianych wlicza się czas dokształcania bez względu na to, czy nauka odbywa się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy — w wymiarze nie przekraczającym 18 godzin tygodniowo.

§ 20. 1. Rzemieślniczy zakład pracy obowiązany jest zwolnić z pracy młodocianego zatrudnionego w celu nauki rzemiosła na naukę dokształcającą w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo, bez względu na to, czy nauka odbywa się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy.

2. W przypadku gdy dokształcanie teoretyczne odbywa się w ośrodku dokształcania zawodowego lub na kursach z oderwaniem od pracy, rzemieślniczy zakład pracy obowiązany jest zwolnić młodocianego od pracy na okres nie dłuższy, niż to wypada w wyniku zastosowania przepisu ust. 1.

3. Z zaliczenia czasu dokształcania do czasu pracy korzystają jedynie ci młodociani, którzy obowiązek dokształcania faktycznie wykonują.

§ 21. Uczniowie zatrudnieni w rzemieślniczych zakładach pracy, którzy przed ukończeniem nauki osiągnęli pełnoletność, mają prawo dokształcania się na zasadach określonych dla młodocianych (§ 19 ust. 3 i § 20). Uczniom tym przysługuje wówczas wynagrodzenie przewidziane w § 22 ust. 1 i 2.

§ 22. 1. Uczniom młodocianym w okresie nauki rzemiosła przysługuje wynagrodzenie miesięczne w wysokości:

w pierwszym roku nauki	od 150 zł do 260 zł
w drugim roku nauki	od 320 zł do 380 zł
w trzecim roku nauki	od 480 zł do 600 zł
w czwartym roku nauki	od 600 zł do 800 zł

2. Ograniczeń maksymalnej wysokości wynagrodzeń, przewidzianych w ust. 1, nie stosuje się do uczniów zatrudnionych w zakładach rzemieślników indywidualnych.

3. Stosowanie akordowego systemu płac dla uczniów młodocianych w czasie trwania nauki rzemiosła jest niedozwolone.

4. Osobom pełnoletnim, zatrudnionym na podstawie umowy o naukę, przysługuje wynagrodzenie w wysokości określonej umową, nie niższe jednak niż 600 zł miesięcznie w pierwszym roku nauki.

5. Jeżeli wynagrodzenie ucznia nie przekracza górnej granicy określonej w ust. 1, naukę rzemiosła w pierwszym i drugim roku traktuje się w zakresie przepisów o zasiłkach i dodatkach do rent na równi z odbywaniem nauki zawodu w uspołecznionych zakładach pracy.

§ 23. 1. Za każdą opuszczoną bez usprawiedliwienia godzinę zatrudnienia w zakładzie pracy oraz za każdą opuszczoną bez usprawiedliwienia godzinę dokształcania się wliczaną do czasu pracy potrąca się:
1) uczniom młodocianym od 14 do 16 roku życia 1/150 część miesięcznego wynagrodzenia,
2) pozostałym uczniom 1/200 część miesięcznego wynagrodzenia.

2. Sumy potrącone uczniom na podstawie ust. 1 za opuszczone bez usprawiedliwienia godziny dokształcania rzemieślnicy indywidualni obowiązani

są wpłacać co miesiąc właściwej izbie rzemieślniczej na fundusz szkoleniowy rzemiosła.

§ 24. 1. Młodocianym do ukończenia 16 roku życia przysługuje po nieprzerwanej pracy półrocznej płatny urlop wypoczynkowy w wymiarze 2 tygodni, a po rocznej nieprzerwanej pracy oraz w roku następnym — urlop wypoczynkowy w wymiarze 30 dni kalendarzowych.

2. Młodociani w wieku powyżej lat 16 i uczniowie pełnoletni korzystają z urlopu wypoczynkowego w wymiarze i na zasadach przewidzianych w obowiązujących przepisach o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu, a mianowicie w wymiarze: 7 dni roboczych po półrocznej pracy, 14 dni roboczych po rocznej pracy oraz 15 dni roboczych po trzech latach pracy.

3. Urlop wypoczynkowy przewidziany w ust. 1 i 2 po rocznej pracy przysługuje niezależnie od urlopu przysługującego po półrocznej pracy.

4. Na wniosek młodocianego wykonującego obowiązek dokształcania zakład pracy powinien udzielić młodocianemu urlopu wypoczynkowego w okresie ferii szkolnych.

§ 25. 1. Nadzór nad przebiegiem odbywania nauki rzemiosła w zakładach prowadzonych przez indywidualnych rzemieślników sprawują izby rzemieślnicze, a w warsztatach szkoleniowo-produkcyjnych zakładów doskonalenia rzemiosła — Związek Zakładów Doskonalenia Rzemiosła.

2. Sprawowanie nadzoru przez jednostki wymienione w ust. 1 nie ogranicza nadzoru sprawowanego na podstawie przepisów ustawy.

Rozdział 4.

Kwalifikacje osób uprawnionych do szkolenia uczniów rzemieślniczych.

§ 26. 1. Uprawnienie do szkolenia uczniów w rzemiośle przysługuje osobom, które:

1) mają prawo używania tytułu mistrza rzemieślniczego,
2) posiadają wyższe wykształcenie w zakresie obejmującym dane rzemiosło i odbyli wstępny staż pracy bądź co najmniej roczny okres pracy w zakładzie pracy,
3) posiadają świadectwo ukończenia jednej z następujących średnich szkół zawodowych, których program obejmuje podstawowe wiadomości z zakresu danego rzemiosła:
   a) techników zawodowych, przyjmujących młodzież po ukończeniu co najmniej 7 klas szkoły ogólnokształcącej, w połączeniu z co najmniej trzyletnim wykonywaniem danego rzemiosła,
   b) techników zawodowych, przyjmujących młodzież po ukończeniu zasadniczych szkół zawodowych, w połączeniu z co najmniej dwuletnim wykonywaniem danego rzemiosła,
   c) innych średnich szkół zawodowych dających wykształcenie równorzędne z wykształceniem, jakie dają szkoły wymienione pod lit. a) i b), w połączeniu z co najmniej odpowiednio dwu- lub trzyletnim wykonywaniem danego rzemiosła.

2. Organ administracji przemysłowej prezydium wojewódzkiej rady narodowej może na wniosek izby rzemieślniczej lub właściwego organu inspekcji pracy pozbawić prawa szkolenia uczniów rzemieślnika skazanego wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z chęci zysku lub przeciw moralności publicznej albo który dopuścił się ciężkiego uchybienia obowiązkom względem swych uczniów.

Rozdział 5.

Zasady i tryb przeprowadzania egzaminów czeladniczych.

§ 27. Po odbyciu nauki zawodu uczeń powinien przystąpić do egzaminu czeladniczego.

§ 28. Celem egzaminu czeladniczego jest stwierdzenie, czy uczeń nabył biegłości i wprawy w wykonywaniu zwykłej pracy w zakresie wyuczonego rzemiosła oraz w zakresie wiadomości teoretycznych umożliwiających wykonywanie danego rzemiosła.

§ 29. 1. Podanie o dopuszczenie do egzaminu czeladniczego wnosi uczeń do właściwej ze względu na miejsce odbywania nauki zawodu izby rzemieślniczej.

2. Do podania należy dołączyć:

1) świadectwo (świadectwa) ukończenia nauki rzemiosła,
2) świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej dla pracujących (dokształcającej) lub świadectwo innej szkoły lub kursu stwierdzającego posiadanie wykształcenia uznanego przez władze szkolne za równorzędne z wykształceniem, jakie daje ukończenie zasadniczej szkoły zawodowej dokształcającej, albo zaświadczenie właściwego organu administracji szkolnej stwierdzające, że uczeń szkolenia tego nie mógł ukończyć.

3. Osoby mogące wykazać się ukończeniem szkoły średniej ogólnokształcącej lub zawodowej, a ponadto głuchoniemi i ociemniali nie mają obowiązku dołączenia świadectwa wskazanego w ust. 2 pkt 2.

§ 30. Izba rzemieślnicza w porozumieniu z właściwym organem administracji szkolnej może dopuścić ucznia do egzaminu czeladniczego pomimo nieukończenia szkolenia teoretycznego, o ile uczeń szkolenia tego nie mógł ukończyć z powodu niezorganizowania w miejscowości, w której odbywał naukę rzemiosła, szkoły dokształcającej lub odpowiedniego kursu zawodowego, a nie miał możności odbycia szkolenia w ośrodku poza miejscowością, w której odbywał naukę rzemiosła, bądź w przypadku, gdy uczeń rozpoczął odbywanie nauki rzemiosła po ukończeniu 18 lat.

§ 31. 1. Izby rzemieślnicze powołują komisje egzaminacyjne dla przeprowadzania egzaminów czeladniczych osób, które odbyły naukę rzemiosła.

2. Szczegółowe zasady i tryb powoływania komisji egzaminacyjnych, ich skład, sposób przeprowadzania egzaminów, wzór świadectwa czeladniczego, zasady wynagradzania członków komisji oraz taksy egzaminacyjne określone zostaną w regulaminie opracowanym przez Związek Izb Rzemieślniczych i zatwierdzonym przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

§ 32. 1. Po złożeniu egzaminu z wynikiem pomyślnym uczeń otrzymuje świadectwo czeladnicze określonego rzemiosła lub jego specjalności,

podpisane przez przewodniczącego i członków komisji.

2. W razie niepomyślnego wyniku egzaminu przewodniczący komisji wyznacza zdającemu termin i zakres egzaminu poprawkowego. Termin ten nie może być dłuższy niż 6 miesięcy.

Rozdział 6.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 33. 1. Do czasu utworzenia komisji egzaminacyjnych zgodnie z przepisami § 31 rozporządzenia egzaminy czeladnicze składane będą przed komisjami egzaminacyjnymi powołanymi przez izby rzemieślnicze zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami.

2. W ciągu 5 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia zarząd izby rzemieślniczej może dopuścić do egzaminu czeladniczego osobę pełnoletnią, która w inny sposób niż przewidziany przepisami rozporządzenia nabyła umiejętności w zakresie wykonywania odnośnego rzemiosła. W tym przypadku egzamin powinien objąć zarówno sprawdzenie umiejętności praktycznych, jak i wiadomości teoretycznych zgodnie z programem szkolenia uczniów odnośnego rzemiosła.

3. Uprawnienia do szkolenia uczniów rzemieślniczych nabyte na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają w mocy.

§ 34. Traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła z dnia 14 października 1954 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów prawa przemysłowego dotyczących egzaminu na czeladnika (Dz. U. Nr 47, poz. 228) oraz inne przepisy w sprawach uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

§ 35. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:
A. Zebrowski

65

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 31 marca 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 25 lipca 1959 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 kwietnia 1960 r. Nr 19, poz. 118)

Na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie odstępstw od wykazu prac wzbronionych młodocianym dla celów nauki zawodu lub wstępnego stażu pracy, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 25 lipca 1959 r. w sprawie zezwolenia na zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy niektórych rodzajach prac wzbronionych (Dz. U. Nr 44, poz. 275), wprowadza się następujące zmiany:

1) przed lp. 1 wykazu dodaje się lp. 1a w brzmieniu:

„Lp.	Pozycja wykazu prac wzbronionych młodocianym	
1a	1, 2, 5.	W zakresie nauki zawodu murarza, betoniarza i zduna dopuszcza się możliwość podwyższenia norm ciężaru w kg dla młodocianych mężczyzn pod następującymi warunkami: 1) w stosunku do każdego młodocianego zgodę na odstępstwo od dopuszczalnych norm dźwigania ciężarów wyrazi lekarz po uprzednim zbadaniu młodocianego i stwierdzeniu na piśmie, że stan jego zdrowia zezwala na takie odstępstwo, 2) normy ciężaru nie przekroczą: a) 20 kg — przy ręcznym podnoszeniu i przenoszeniu ciężarów po powierzchni równej, b) 10 kg — przy przenoszeniu i przesuwaniu po pochylniach oraz przenoszeniu ciężarów po schodach, z tym że kąt ustawienia pochylni lub schodów nie może przekraczać 30°, a wysokość urządzeń — 5 m, c) 115 kg przy przewożeniu ciężarów na wózkach dwukołowych (poruszanych ręcznie) po powierzchni gładkiej o stałej twardości, z tym że stromość toru nie może przekraczać 0,02. Zezwolenie dotyczy zakładów podległych Ministerstwu Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.“;

2) w lp. 2 wykazu zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Zezwolenie dotyczy zakładów podległych Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego, Ministerstwu Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego (przemysł budowy maszyn dla leśnictwa), Ministerstwu Górnictwa i Energetyki (przemysł budowy maszyn górniczych), Ministerstwu Prze-

mysłu Chemicznego oraz Ministerstwu Komunikacji.";

8) w lp. 4 wykazu zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Zezwolenie dotyczy zakładów podległych Ministerstwom Przemysłu Ciężkiego, Komunikacji, Przemysłu Chemicznego, Górnictwa i Energetyki oraz Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego (przemysł budowy maszyn dla leśnictwa).";

4) lp. 7 wykazu otrzymuje brzmienie:

„Lp.	Pozycja wykazu prac wzbronionych młodocianym	
7	49	W zakresie nauki zawodu górnika oraz wstępnego stażu pracy zezwala się do dnia 31 grudnia 1965 r. na zatrudnianie młodocianych mężczyzn w głębinowych kopalniach rud podległych Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego z zachowaniem warunków, o których mowa w lp. 6 pkt 1 — 9, oraz pod warunkiem, że stan zdrowia młodocianego nie stoi na przeszkodzie w zatrudnianiu go w wymienionych kopalniach, co powinno być stwierdzone przez lekarza na piśmie.";

5) po lp. 7 dodaje się lp. 7a w brzmieniu:

„Lp.	Pozycja wykazu prac wzbronionych młodocianym	
7a	49	W zakresie nauki zawodu elektryka zezwala się na zatrudnianie młodocianych mężczyzn na powierzchni kopalń podległych Ministerstwu Górnictwa i Energetyki oraz Ministerstwu Przemysłu Chemicznego.";

6) w lp. 8 wykazu pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) szkolenie praktyczne powinno polegać na stopniowym wprowadzaniu młodocianego w działalność produkcyjną w danym zawodzie pod kierunkiem wyznaczonego instruktora, rozpoczynając od obserwacji procesów produkcyjnych, poprzez wstępne ćwiczenia na stanowiskach szkoleniowych i prace pomocnicze przy obsłudze stanowisk roboczych wyznaczonych programem nauczania w okresie czasu nie przekraczającym 24 godzin tygodniowo.";

7) w lp. 9 wykazu ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:
„Zezwolenie dotyczy zakładów pracy podległych Ministerstwom Komunikacji, Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Chemicznego.";

8) w lp. 12 wykazu dodaje się na końcu zdanie: „Ponadto zezwolenie dotyczy zakładów objętych zakresem działania Komitetu Drobnej Wytwórczości pod warunkiem, że w każdym przypadku zgodę na prowadzenie szkolenia wyrazi techniczna inspekcja pracy oraz państwowa inspekcja sanitarna.";

9) w lp. 16 wykazu dodaje się na końcu zdanie: „Ponadto zezwolenie dotyczy zakładów objętych zakresem działania Komitetu Drobnej Wytwórczości pod warunkiem, że w każdym przypadku zgodę na prowadzenie szkolenia wyrazi techniczna inspekcja pracy oraz państwowa inspekcja sanitarna.";

10) w lp. 24 na końcu zdania drugiego skreśla się kropkę oraz dodaje się wyrazy „a także Ministerstwu Przemysłu Chemicznego."

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
w z. *T. Kochanowicz*

66

ZARZĄDZENIE PREZESA KOMITETU DO SPRAW URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 29 lutego 1960 r.

w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów.

(Monitor Polski z dnia 26 marca 1960 r. Nr 27, poz. 129)

Na podstawie § 3 uchwały nr 231 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur (samodzielnych pracowni) projektów (Monitor Polski Nr 52, poz. 307) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podstawą pracy biura (samodzielnej pracowni) projektów jest roczny plan techniczno-ekonomiczny z podziałem na poszczególne kwartały oraz operatywne plany kwartalne.

§ 2. 1. Wartość produkcji w planie rocznym wynika z zawartych umów i posiadanych zleceń, obejmujących niżej wymienione rodzaje prac projektowych, które biuro (samodzielna pracownia) projektów ma wykonać własnymi siłami:

1) założenia projektowe,
2) projekty i kosztorysy,
3) nadzór autorski,
4) nadzór inwestorski,
5) opracowania typowe i studia,
6) inne usługi związane z projektowaniem.

2. Wartość prac projektowych powinna być ustalana na podstawie obowiązujących zasad i cenników branżowych.

§ 3. 1. Fundusz płac w planie rocznym dzieli się na:

1) osobowy fundusz płac,
2) bezosobowy fundusz płac.

2. Osobowy fundusz płac podlega podziałowi na:
1) fundusz płac pracowników zatrudnionych przy projektowaniu,
2) fundusz płac pracowników kierownictwa, administracji i obsługi,
3) fundusz orzecznictwa — do czasu wydania przepisów, o których mowa w § 8 ust. 2.

3. Przenoszenie funduszu płac pomiędzy grupami wymienionymi w ust. 1 pkt 1 i 2 oraz w ust. 2 pkt 1, 2 i 3 jest niedopuszczalne.

§ 4. 1. Fundusz płac pracowników zatrudnionych przy projektowaniu jest ustalany za pomocą wskaźnika procentowego od wartości produkcji, z tym że wskaźnik ten musi być dla poszczególnych kwartałów jednakowy.

2. Wysokość wskaźnika, o którym mowa w ust. 1, ustala jednostka nadrzędna biura (samodzielnej pracowni) projektów w zasadzie na poziomie wykonania w roku poprzednim, nie wyżej jednak od wskaźnika przyjętego w planie roku poprzedniego.

3. Komitet do Spraw Urbanistyki i Architektury dokonuje centralnej koordynacji wysokości wskaźników, o których mowa w ust. 1. Wskaźniki te mogą się kształtować różnie w poszczególnych biurach (samodzielnych pracowniach) projektów, w zależności od specjalizacji biura i charakteru jego pracy.

§ 5. 1. Fundusz płac pracowników kierownictwa, administracji i obsługi ustala się w wartości bezwzględnej, która nie może być w ciągu roku podwyższana i nie może w zasadzie przekraczać wartości przyjętej w planie roku poprzedniego, przy uwzględnieniu niezbędnych stanowisk oraz obowiązujących stawek płac i zasad premiowania.

2. Ustalony w planie rocznym fundusz płac pracowników kierownictwa, administracji i obsługi dzieli się w proporcji 92% na płace zasadnicze i 8% na fundusz premiowy. Ustalony w planie rocznym fundusz płac orzecznictwa przeznaczony jest w całości na płace zasadnicze.

§ 6. 1. Bezosobowy fundusz płac ustala się na podstawie przewidywanych niezbędnych doraźnych usług oraz obowiązujących przepisów i zasad wynagradzania za te usługi.

2. Bezosobowy fundusz płac jest ustalany w wartości bezwzględnej. Globalny bezosobowy fundusz płac przewidziany dla biur projektów w ramach resortu bądź rady narodowej nie może być w ciągu roku podwyższany.

§ 7. Ostateczne rozliczenie funduszu premiowego pracowników zatrudnionych przy projektowaniu, pracowników kierownictwa i administracji oraz funduszu gwarancyjnego i funduszu nagród następuje w terminie wyznaczonym na opracowanie rocznego sprawozdania finansowego.

§ 8. 1. W biurach (samodzielnych pracowniach) projektów, upoważnionych do posiadania zespołów zatwierdzających, tworzy się odrębny fundusz orzecznictwa.

2. Szczegółowe zasady tworzenia funduszu orzecznictwa ustali Prezes Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury w osobnych przepisach.

§ 9. Plan roczny biura (samodzielnej pracowni) projektów zatwierdza jednostka nadrzędna.

§ 10. 1. Biura (samodzielne pracownie) projektów sporządzają w terminie ustalonym w instrukcji bankowej operatywne plany kwartalne.

2. Do operatywnego planu kwartalnego mogą być włączone tylko takie prace, na których wykonanie zostały zawarte umowy.

3. Operatywne plany kwartalne powinny obejmować prace, których termin ukończenia upływa w danym kwartale bądź których terminowe ukończenie jest uwarunkowane rozpoczęciem, bądź kontynuowaniem prac w danym kwartale.

§ 11. Wielkość produkcji i fundusz płac w operatywnym planie kwartalnym nie może przekroczyć wielkości ustalonych w odpowiednim wycinku planu rocznego, przy uwzględnieniu zasady przewidzianej w § 13.

§ 12. 1. Kwartalny fundusz płac pracowników zatrudnionych przy projektowaniu określa się za pomocą wskaźnika procentowego od wartości produkcji ustalonej w planie operatywnym.

2. Wskaźnik, o którym mowa w ust. 1, jest ustalony w rocznym planie techniczno-ekonomicznym.

3. Ustalony za pomocą wskaźnika fundusz płac pracowników zatrudnionych przy projektowaniu obejmuje wszystkie elementy funduszu płac tej grupy pracowników, zarówno za czas przepracowany, jak i nie przepracowany (urlopy, choroby itp.).

4. Dla zapewnienia prawidłowej realizacji funduszu płac pracowników zatrudnionych przy projektowaniu należy utworzyć w ramach tego funduszu rezerwę na pokrycie wynagrodzeń za czas efektywnie nie przepracowany przez pracowników zatrudnionych przy projektowaniu.

§ 13. Wielkość produkcji oraz wielkość funduszu płac w operatywnych planach kwartalnych jest określana w stosunku do planu rocznego systemem narastającym, tzn.: operatywny plan I kwartału nie może przekroczyć wycinka I kwartału w planie rocznym; operatywny plan II kwartału łącznie z operatywnym planem I kwartału nie może przekroczyć wartości ustalonej dla pierwszego półrocza w planie rocznym; operatywny plan III kwartału łącznie z operatywnymi planami I i II kwartału nie może przekroczyć wartości ustalonej dla 3 kwartałów w planie rocznym; operatywny plan IV kwartału łącznie z planami operatywnymi I, II i III kwartału nie może przekroczyć planu rocznego.

§ 14. 1. Fundusz płac pracowników zatrudnionych przy projektowaniu podlega kwartalnej korekcie bankowej, w zależności od wykonania produkcji w planie operatywnym, do maksymalnej granicy 110%.

2. Fundusz płac pracowników kierownictwa, administracji i obsługi oraz bezosobowy fundusz płac nie podlega korekcie bankowej.

§ 15. Operatywne plany kwartalne zatwierdza dyrektor biura (samodzielnej pracowni) projektów.

§ 16. Komitet do Spraw Urbanistyki i Architektury będzie corocznie ustalał wytyczne w sprawie sporządzania planów biur (samodzielnych pracowni) projektów na każdy rok.

§ 17. Traci moc:
1) zarządzenie nr 28 Prezesa Komitetu do Spraw

Urbanistyki i Architektury z dnia 12 listopada 1957 r. w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w państwowych biurach projektów,

2) okólnik nr 57 Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 5 lipca 1959 r. w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w państwowych biurach projektów, wyjaśniający zarządzenie nr 28 Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 12 listopada 1957 r.

§ 18. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury: *Z. Skibniewski*

67

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 22 marca 1960 r.

w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych.

(Monitor Polski z dnia 29 marca 1960 r. Nr 28, poz. 131)

Na podstawie § 6 uchwały nr 50a Rady Ministrów z dnia 7 marca 1958 r. w sprawie płac w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 125) oraz uchwały nr 70 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1960 r. w sprawie przeglądu cenników robót akordowych i koordynacji postępowania w zakresie ustalania cen akordowych w budownictwie — w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się jednolite cenniki robót akordowych na roboty budowlano-montażowe zgodnie z wykazem stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia, wydane w formie książkowej przez Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (wydawnictwo „Arkady", Warszawa, marzec 1960 r.).

2. Wprowadza się zmiany w jednolitym cenniku robót akordowych na roboty drogowe i roboty torowe, wprowadzonym zarządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 maja 1958 r. w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych (Monitor Polski Nr 41, poz. 236). Zmiany te zostały wydane oddzielnie w formie uzupełnienia do określonego wyżej cennika robót akordowych.

§ 2. 1. Tracą moc:

1) jednolite cenniki robót akordowych na roboty budowlano-montażowe objęte pkt 1 — 18 załącznika do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 28 kwietnia 1958 r. w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych (Monitor Polski Nr 36, poz. 208),

2) cennik robót mostowych, wprowadzony zarządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 maja 1958 r. w sprawie ustalenia jednolitych cenników robót akordowych (Monitor Polski Nr 41, poz. 236),

3) zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 czerwca 1958 r. w sprawie wprowadzenia zmian w jednolitym cenniku robót akordowych (Monitor Polski Nr 65, poz. 388),

4) zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 lipca 1958 r. w sprawie ustalenia cen jednostkowych za roboty murarskie z kamienia (Monitor Polski Nr 65, poz. 389).

2. Wykaz cenników robót akordowych, które stosownie do przepisu ust. 1 tracą moc, zawiera załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1960 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych: *St. Pietrusiewicz*

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 marca 1960 r. (poz. 131).

WYKAZ JEDNOLITYCH CENNIKÓW ROBÓT AKORDOWYCH, KTÓRE WCHODZĄ W ŻYCIE Z DNIEM 15 KWIETNIA 1960 R.

1. Roboty transportowe wewnętrzne.
2. Roboty ziemne ręczne.
3. Roboty ziemne zmechanizowane.
4. Roboty murarskie z cegły i prefabrykatów.
5. Roboty ciesielskie.
6. Roboty murarskie z kamienia.
7. Roboty ciesielskie przy betonach.
8. Roboty zbrojarskie.
9. Roboty betonowe.
10. Tynki zewnętrzne.
11. Tynki wewnętrzne,
12. Posadzki drewniane
13. Układanie płytek, lastrika i ksylolitu,
14. Roboty blacharskie i dekarskie.
15. Roboty zduńskie.
16. Roboty malarskie.
17. Roboty szklarskie.
18. Roboty stolarskie na budowie.
19. Roboty spawalnicze.
20. Instalacje wodociągowo-kanalizacyjne, gazowe i centralnego ogrzewania,
21. Roboty mostowe,

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 marca 1960 r. (poz. 131).

WYKAZ JEDNOLITYCH CENNIKÓW ROBÓT AKORDOWYCH, KTÓRE TRACĄ MOC OBOWIĄZUJĄCĄ Z DNIEM 15 KWIETNIA 1960 R.*)

1. Załadunki i wyładunki masowe,
2. Roboty ziemne ręczne,
3. Roboty ziemne zmechanizowane,
4. Roboty murarskie,
5. Roboty ciesielskie,
6. Roboty ciesielskie przy betonach,
7. Roboty zbrojarskie,
8. Roboty betonowe,
9. Tynki zewnętrzne,
10. Tynki wewnętrzne,
11. Posadzki drewniane,
12. Układanie płytek, lastrika i ksylolitu,
13. Roboty blacharskie i dekarskie,
14. Roboty zduńskie,
15. Roboty malarskie,
16. Roboty szklarskie,
17. Instalacje wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe i centralnego ogrzewania,
18. Izolacje termiczne,
19. Roboty murarskie z kamienia,
20. Roboty mostowe.

*) Obejmuje cenniki oraz zmiany i uzupełnienia do nich, wydane drukiem w roku 1958.

68

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 kwietnia 1960 r.

w sprawie zasad obliczania wynagrodzenia za urlop dla pracowników zatrudnionych w biurach (pracowniach) projektów.

(Monitor Polski z dnia 13 kwietnia 1960 r. Nr 33, poz. 165)

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. Nr 42, poz. 264) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownicy umysłowi zatrudnieni przy projektowaniu w biurach (pracowniach) projektów stosujących zaliczkowo - rozliczeniowy bądź czasowo - premiowy system płac otrzymują wynagrodzenie za czas urlopu obliczone w części zmiennej na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego im w ciągu dwunastu miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc, w którym pracownik otrzymuje urlop, lub — jeżeli pracownik nie przepracował jeszcze roku — na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w ciągu przepracowanego w danym biurze projektów okresu poprzedzającego miesiąc, w którym pracownik otrzymuje urlop.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
w z. *T. Kochanowicz*

69

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 31 marca 1960 r.

w sprawie wynagrodzeń ryczałtowych dla lekarzy sądowych.

(Monitor Polski z dnia 15 kwietnia 1960 r. Nr 34, poz. 172)

Na podstawie § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 376) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 450 zł za 1 godzinę pracy w stosunku miesięcznym dla lekarzy sądowych, powołanych na podstawie § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości i Ministra Zdrowia z dnia 7 września 1959 r. w sprawie zasad i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby uczestników procesu w sprawach karnych (Dz. U. Nr 55, poz. 331).

§ 2. Wynagrodzenie ryczałtowe (§ 1) wypłaca się miesięcznie z góry.

§ 3. 1. Wymiar zatrudnienia lekarza na stanowisku lekarza sądowego łącznie z jego zatrudnieniem w zakładach społecznych służby zdrowia nie powinien w zasadzie przekraczać 10,5 godziny dziennie.

2. Przy zatrudnianiu lekarzy sądowych nie wolno przekroczyć planu godzin lekarskich i ustalonego na ten cel funduszu płac.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 8 listopada 1959 r.

Minister Zdrowia: *R. Barański*

70

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 marca 1960 r.

zmieniający okólnik z dnia 29 stycznia 1960 r. w sprawie korygowania podstawy obliczenia funduszu zakładowego.

(Monitor Polski z dnia 7 kwietnia 1960 r. Nr 31, poz. 154)

W okólniku Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów z dnia 29 stycznia 1960 r. w sprawie korygowania podstawy obliczenia funduszu zakładowego (Monitor Polski Nr 17, poz. 87) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się pkt 4 w następującym brzmieniu:
„4) koszty związane z jednorazowym spisaniem pozostałych 50% wartości przedmiotów nietrwałych spisywanych w wykonaniu przepisów § 3 uchwały nr 151 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie zapobiegania tworzeniu się oraz upłynniania zbędnych zapasów w przedsiębiorstwach produkcyjnych i w przedsiębiorstwach obrotu materiałami zaopatrzeniowymi (Monitor Polski Nr 52, poz. 249).";
2) uchyla się ust. 3, a dotychczasowy ust. 4 otrzymuje kolejną numerację 3.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów: w z. *T. Gede*
Minister Finansów: *T. Dietrich*

71

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 marca 1960 r.

w sprawie doprowadzania do porównywalności wyników gospodarczych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (obliczanie bazy), wskaźników dyrektywnych oraz obliczania dodatkowego funduszu zakładowego.

(Monitor Polski z dnia 2 kwietnia 1960 r. Nr 30, poz. 143)

W związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 4, poz. 24) ustala się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w instrukcji jest mowa o:

1) „ustawie" — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78);
2) „rozporządzeniu" — należy przez to rozumieć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 4, poz. 24);
3) „roku bieżącym" — należy przez to rozumieć rok, za który przedsiębiorstwo ma utworzyć fundusz zakładowy;
4) „roku ubiegłym" — należy przez to rozumieć rok poprzedzający rok, za który przedsiębiorstwo ma utworzyć fundusz zakładowy;
5) „bazie" — należy przez to rozumieć wynik roku ubiegłego doprowadzony do porównywalności z wynikiem roku bieżącego;
6) „wyniku gospodarczym" — należy przez to rozumieć wynik bilansowy (zysk — strata) lub akumulację finansową (zysk lub strata odpowiednio skorygowane o podatek obrotowy i różnice budżetowe).

II. Obliczenie bazy.

§ 2. 1. Bazę oblicza się w przypadkach, gdy zachodzą istotne zmiany pomiędzy warunkami działalności przedsiębiorstwa założonymi w planie na rok bieżący a warunkami roku ubiegłego w zakresie:

1) urzędowych cen sprzedaży produkcji i usług,
2) urzędowych cen zużywanych środków produkcji, taryf usług, jak również wysokości marż, stawek płac, składek na ubezpieczenia państwowe i społeczne, stawek podatkowych, stopy procentowej oraz zasad i norm amortyzacji,
3) struktury asortymentowej produkcji.

2. Przez zmiany struktury asortymentowej produkcji należy rozumieć zarówno zmiany proporcji w ilościach poszczególnych wyrobów (usług), jak też wprowadzenie do produkcji nowych asortymentów i zaprzestanie produkcji asortymentów wytwarzanych uprzednio.

3. Bazę oblicza się w przypadku, gdy zachodzi jedna lub więcej zmian w warunkach działalności przedsiębiorstwa, wymienionych w ust. 1.

§ 3. 1. Jeżeli zachodzą jednocześnie wszystkie zmiany w warunkach działalności przedsiębiorstwa, o których mowa w § 2 ust. 1, bazę oblicza się według następującego wzoru:

$$B = S_1 - (K \times W) \pm DP,$$ w którym:

B = baza,

S_1 = wartość sprzedaży wyrobów i usług w roku ubiegłym w cenach sprzedaży planowanych na rok bieżący,
K = koszt własny planowanych do sprzedaży wyrobów i usług, według jednostkowych kosztów własnych roku ubiegłego doprowadzonych do porównywalności z planem,
W = wskaźnik zmiany wartości sprzedanych wyrobów i usług,
K × W = koszty bazowe,
DP = założone w planie na rok bieżący:
1) wynik działalności pozaoperacyjnej,
2) wynik ze sprzedaży materiałów, wynik ze sprzedaży wyrobów i towarów w sklepach fabrycznych,
3) inne zyski i straty nadzwyczajne (z wyjątkiem zysków i strat z likwidacji środków trwałych).

2. Wartość sprzedaży wyrobów i usług w roku ubiegłym w cenach sprzedaży planowanych na rok bieżący (S^1) można obliczać także przez skorygowanie rzeczywistej wartości sprzedaży roku ubiegłego, wynikającej ze zweryfikowanego sprawozdania finansowego, o różnice wypływające ze zmian cen sprzedaży poszczególnych asortymentów produkcji, obowiązujących w roku ubiegłym, a przyjętych do planu na rok bieżący. O ogólną sumę tych różnic należy powiększyć bądź zmniejszyć rzeczywistą wartość sprzedaży roku ubiegłego.

3. Przez zmiany cen sprzedaży rozumie się urzędowe zmiany cen sprzedawanych wyrobów i usług (art. 6 ust. 1 ustawy) oraz urzędowe zmiany wysokości (procentów) rabatów udzielanych z tytułu niższej gatunkowości.

4. Koszt własny planowanych do sprzedaży wyrobów i usług (K), według jednostkowych kosztów własnych roku ubiegłego, doprowadzonych do porównywalności z planem, oblicza się w sposób następujący:
1) przemnaża się ilości planowanych do sprzedaży w roku bieżącym wyrobów i usług zaliczonych do produkcji porównywalnej przez odpowiadające im koszty jednostkowe roku ubiegłego, skorygowane zgodnie z warunkami produkcji założonymi w planie roku bieżącego, i sumuje się uzyskane iloczyny. Skorygowane koszty jednostkowe produkcji porównywalnej ustala się w sposób przyjęty przy planowaniu obniżenia kosztów własnych,
2) przemnaża się ilości planowanych do sprzedaży w roku bieżącym wyrobów i usług zaliczonych do produkcji nieporównywalnej oraz usług nieprzemysłowych przez odpowiadające im koszty jednostkowe założone w planie na rok bieżący i sumuje się uzyskane iloczyny,
3) dodaje się koszt własny produkcji porównywalnej, nieporównywalnej i usług nieprzemysłowych, ustalony w sposób określony w pkt 1 i 2.

5. Jeżeli w planowaniu i sprawozdawczości w zakresie kosztów występują grupy kalkulacyjne — obliczenia, o których mowa w ust. 4, powinny być oparte na średnich kosztach jednostkowych, ustalonych dla poszczególnych grup.

6. W przedsiębiorstwach o szerokim asortymencie produkowanych wyrobów i usług symbol „K" można obliczać w sposób uproszczony, jeżeli koszt własny produkcji i usług planowanych do wytworzenia nie odbiega więcej aniżeli o 2% (w górę lub w dół) od kosztu własnego wyrobów i usług planowanych do sprzedaży. Uproszczone obliczenie symbolu „K" polega na:
1) przyjęciu za podstawę obliczeń kosztu własnego wyrobów i usług planowanych do wytworzenia, stanowiącego łączną sumę:
a) sum iloczynów wynikających z przemnożenia planowanych do wytworzenia wyrobów i usług produkcji porównywalnej przez skorygowane koszty jednostkowe roku ubiegłego oraz
b) założonej w planie sumy kosztów własnych planowanych do wytworzenia wyrobów i usług produkcji nieporównywalnej oraz usług nieprzemysłowych,
2) pomnożeniu łącznej sumy kosztów, o której mowa w pkt 1, przez współczynnik zmiany remanentów, który oblicza się jako stosunek kosztu własnego wyrobów i usług planowanych do sprzedaży — do kosztu własnego wyrobów i usług planowanych do wytworzenia (koszt własny wyrobów i usług planowanych do sprzedaży należy przyjąć z planu rentowności operacyjnej przedsiębiorstwa).

7. Wskaźnik zmiany wartości sprzedanych wyrobów i usług (W) oblicza się jako stosunek procentowy:

$$W = \frac{S_1 \cdot 100}{S_2}$$

w którym:
S_1 — wartość sprzedaży wyrobów i usług w roku ubiegłym w cenach planowanych na rok bieżący,
S_2 — wartość planowanej na rok bieżący sprzedaży wyrobów i usług.

8. W przypadku gdy zgodnie z zarządzeniem właściwego ministra za wynik gospodarczy przyjmuje się zysk bądź stratę a nie akumulację, a dane przedsiębiorstwo obowiązane jest do opłacania podatku obrotowego (podatku od operacji nietowarowych) i rozliczania różnic budżetowych, wówczas do obliczania wartości sprzedaży (S_1 i S_2) należy przyjmować ceny sprzedaży, skorygowane odpowiednio o podatek obrotowy (podatek od operacji nietowarowych) i różnice budżetowe.

§ 4. 1. Jeżeli w roku ubiegłym przedsiębiorstwo nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, baza obliczona zgodnie z przepisami § 3 ulega podwyższeniu.

2. W przypadku gdy zasadniczy fundusz zakładowy przysługiwał w roku ubiegłym za osiągnięcie wyniku planowanego — bazę podwyższa się o tyle procent, o ile procent wynik rzeczywisty był gorszy od wyniku planowanego.

3. W przypadku gdy zasadniczy fundusz zakładowy przysługiwał w roku ubiegłym za osiągnięcie wyniku równego wynikowi roku poprzedzającego rok ubiegły — bazę podwyższa się o tyle procent, o ile procent wynik rzeczywisty roku ubiegłego był gorszy od wyniku uprawniającego do pełnego odpisu zasadniczego.

§ 5. W przedsiębiorstwach zwolnionych od obowiązku obliczania bazy (§ 3 ust. 5 pkt 1 rozporzą-

dzenia), a które w roku ubiegłym nie uzyskały uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, przyjmuje się zamiast wyniku roku ubiegłego — wynik w wysokości uprawniającej w roku ubiegłym do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego.

III. Wskaźniki dyrektywne.

§ 6. 1. Opierając się na zatwierdzonych przez Radę Ministrów dla poszczególnych ministerstw dyrektywnych wskaźnikach funduszu zakładowego, ministerstwa ustalają wskaźniki dyrektywne dla zjednoczeń; wskaźniki te stanowią podstawę do ustalenia funduszu zakładowego dla przedsiębiorstw wchodzących w skład zjednoczeń.

2. Łączne kwoty funduszu zakładowego za zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego w przedsiębiorstwach nie mogą przekraczać wskaźników dyrektywnych, ustalonych dla zjednoczeń.

3. Dyrektywne wskaźniki funduszu zakładowego obejmują:

1) kwotę planowanego wyniku działalności przedsiębiorstwa (akumulacja, zysk — strata), wynikającą z zadań narodowego planu gospodarczego,
2) łączną kwotę zasadniczego i dodatkowego funduszu zakładowego przypadającą przedsiębiorstwu w przypadku wykonania zadania planowanego, o którym mowa w pkt 1,
3) wskaźnik wyrażający stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota funduszu zakładowego (pkt 2) do planowanego na dany rok osobowego funduszu płac przedsiębiorstwa.

§ 7. 1. W celu dokonania podziału wskaźników dyrektywnych między przedsiębiorstwa — zjednoczenie ustala:

1) łączną kwotę planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw, którym przysługuje fundusz zakładowy,
2) kwotę zasadniczego funduszu zakładowego, przypadającą tym przedsiębiorstwom w wysokości równej 2% planowanego osobowego funduszu płac,
3) kwotę dodatkowego funduszu zakładowego przypadającego przedsiębiorstwom planującym poprawę wyniku (różnica pomiędzy kwotą łącznego funduszu zakładowego zjednoczenia a kwotą zasadniczego funduszu zakładowego, ustaloną zgodnie z pkt 2),
4) wskaźnik dodatkowego funduszu zakładowego w procentach planowanego osobowego funduszu płac (stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota dodatkowego funduszu zakładowego (pkt 3) do sumy planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw planujących poprawę wyniku).

2. Łącznie z podziałem zadań w zakresie akumulacji (zysku — straty) zjednoczenie przekazuje przedsiębiorstwom wskaźnik dyrektywny funduszu zakładowego (zasadniczy fundusz zakładowy i dodatkowy fundusz zakładowy). Wskaźnik dyrektywny dodatkowego funduszu zakładowego przekazuje się przedsiębiorstwom planującym poprawę wyniku. Wskaźnik ten ustala się dla poszczególnych przedsiębiorstw na podstawie wskaźnika dodatkowego funduszu zakładowego, obliczonego zgodnie z ust. 1 pkt 3 i 4. Przy ewentualnym różnicowaniu tego wskaźnika należy uwzględnić stopień trudności osiągnięcia założonej w planie poprawy wyniku przez przedsiębiorstwo oraz możliwość osiągnięcia wyniku wyższego od planowanego.

IV. Tabela obliczeń dodatkowego funduszu zakładowego.

§ 8. 1. Podstawę do obliczenia dodatkowego funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach, w których warunkiem uzyskania dodatkowego funduszu zakładowego jest zaplanowanie i osiągnięcie w danym roku poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku ubiegłego (lub bazy), stanowi tabela obliczeń dodatkowego funduszu zakładowego, zwana dalej tabelą.

2. Tabelę sporządza przedsiębiorstwo dwukrotnie:

1) w okresie ustalania planu techniczno-ekonomicznego sporządza się tabelę wstępną, opierającą się na przewidywanym wyniku roku ubiegłego, przewidywanych kosztach roku ubiegłego i wskaźnikach dyrektywnych otrzymanych od jednostki nadrzędnej,
2) po sporządzeniu planu techniczno-ekonomicznego i sprawozdania finansowego za rok ubiegły sporządza się tabelę ostateczną opierającą się na zweryfikowanym wyniku bilansowym za rok ubiegły (lub bazie) oraz wskaźnikach dyrektywnych funduszu zakładowego przekazanych przez jednostkę nadrzędną.

3. Tabelę wstępną sporządza przedsiębiorstwo w celu przybliżonego określenia sumy dodatkowego funduszu zakładowego w zależności od wielkości zaplanowanej poprawy wyniku.

4. Tabela ostateczna stanowi dla przedsiębiorstwa podstawę obliczenia dodatkowego funduszu zakładowego. Tabela ta podlega zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną.

§ 9. 1. Tabela składa się z dwóch części:

1) z części pierwszej (lewa strona tabeli), w której należy ustalić w każdym przedsiębiorstwie w kolejnych przedziałkach — poprawę rentowności określoną w procentach,
2) z części drugiej (prawa strona tabeli), która jest jednakowa dla wszystkich przedsiębiorstw objętych rozporządzeniem i wynika z „Tabeli obliczeń dodatkowego funduszu zakładowego" stanowiącej załącznik do rozporządzenia; określa ona w procentach planowanego osobowego funduszu płac dodatkowy fundusz zakładowy.

2. Do wypełnienia części pierwszej tabeli (lewa strona tabeli) konieczne są następujące dane:

1) dyrektywna akumulacja (zysk — strata),
2) wskaźnik dyrektywny dodatkowego funduszu zakładowego (w procentach planowanego osobowego funduszu płac),
3) wynik roku ubiegłego lub baza (symbol E we wzorze podanym w § 3 ust. 1),
4) koszty własne sprzedaży wyrobów i usług za rok ubiegły lub koszty bazowe (symbol K×W we wzorze podanym w § 3 ust. 1).

3. Na podstawie dyrektywnego wskaźnika akumulacji (zysku — straty), wyniku roku ubiegłego (bazy) przedsiębiorstwo oblicza poprawę wyniku,

tj. różnicę między dyrektywną akumulacją (zyskiem — stratą) a wynikiem roku ubiegłego (bazą).

4. Ustaloną zgodnie z ust. 3 kwotę poprawy wyniku przelicza się na wskaźnik poprawy rentowności wyrażony w procentach, tj. stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku do kosztów własnych sprzedanych wyrobów i usług w roku ubiegłym w przypadku, gdy podstawą obliczeń poprawy wyniku był wynik roku ubiegłego, lub do kosztów bazowych (ust. 2 pkt 4). Wskaźnik poprawy rentowności należy obliczyć z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.

§ 10. 1. Wskaźnik poprawy rentowności ustalony zgodnie z § 9 ust. 4 zamieszcza się w części pierwszej tabeli (lewa strona tabeli) jako końcowy wyraz tego przedziału, w którym w drugiej części tabeli (prawa strona tabeli) znajduje się procent dodatkowego funduszu zakładowego w wysokości wskaźnika dyrektywnego dodatkowego funduszu zakładowego, ustalonego przez jednostkę nadrzędną dla przedsiębiorstwa.

2. Z drugiej części tabeli (prawa strona tabeli) odczytuje się ilość przedziałów w granicach od pierwszego przedziału do przedziału określającego procent planowanego osobowego funduszu płac, wyznaczony dyrektywnym wskaźnikiem poprawy rentowności (ust. 1), i przez podzielenie wskaźnika poprawy rentowności przez odczytaną ilość przedziałów otrzymuje się liczbę określającą koniec pierwszego przedziału.

3. Liczbę określającą początek pierwszego przedziału stanowi zawsze liczba 0,01.

4. Liczbę określającą początek każdego następnego przedziału w tabeli przedsiębiorstwa stanowi liczba określająca koniec każdego poprzedniego przedziału powiększona o liczbę 0,01.

5. Liczbę określającą koniec każdego następnego przedziału (poza pierwszym) stanowi liczba określająca koniec każdego poprzedniego przedziału powiększona o liczbę określającą koniec pierwszego przedziału.

V. Obliczanie dodatkowego funduszu zakładowego.

A. Obliczanie planowanego dodatkowego funduszu zakładowego.

§ 11. 1. Planowany dodatkowy fundusz zakładowy przedsiębiorstwo oblicza na podstawie tabeli opierając się na następujących danych wyjściowych:

1) planowany wynik,
2) planowany osobowy fundusz płac,
3) wynik roku ubiegłego bądź baza (B),
4) koszty sprzedanej produkcji i usług roku ubiegłego bądź koszty bazowe (K × W).

2. Na podstawie danych wymienionych w ust. 1 przedsiębiorstwo ustala:

1) planowaną poprawę wyniku (różnica pomiędzy planowanym wynikiem a wynikiem roku ubiegłego lub bazą),
2) planowany procent poprawy rentowności (§ 9 ust. 4).

Po ustaleniu planowanego procentu poprawy rentowności odnajduje się w lewej części tabeli przedział, w którym figuruje procent poprawy rentowności odpowiadający procentowi planowanemu i odczytuje się w tym samym przedziale procent odpisu dodatkowego, jaki przysługuje za planowany procent poprawy rentowności.

Przemnożenie tak ustalonego procentu przez planowany osobowy fundusz płac daje sumę planowanego dodatkowego funduszu zakładowego.

B. Obliczanie rzeczywistego dodatkowego funduszu zakładowego.

§ 12. 1. Rzeczywisty dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się w zależności od stosunku, w jakim pozostaje rzeczywista poprawa wyniku do wyniku planowanego, przy czym możliwe są trzy alternatywy:

1) rzeczywista poprawa wyniku jest równa zaplanowanej poprawie,
2) rzeczywista poprawa wyniku jest większa od zaplanowanej poprawy,
3) rzeczywista poprawa wyniku jest mniejsza od zaplanowanej poprawy.

2. Jeżeli rzeczywista poprawa wyniku jest równa zaplanowanej poprawie (ust. 1 pkt 1) — rzeczywisty dodatkowy fundusz zakładowy jest równy planowanemu funduszowi dodatkowemu.

3. Jeżeli rzeczywista poprawa wyniku jest wyższa od zaplanowanej (ust. 1 pkt 2) w celu obliczenia rzeczywistego dodatkowego funduszu zakładowego ustala się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota planowanego dodatkowego funduszu zakładowego do kwoty planowanej poprawy wyniku (stopa procentowa).

Kwotę rzeczywistego dodatkowego funduszu zakładowego oblicza się według wzoru:

$$X = S \times W, \text{ w którym:}$$

X = kwota dodatkowego funduszu zakładowego,
S = stopa procentowa,
W = rzeczywista kwota poprawy wyniku.

4. Jeżeli rzeczywista kwota poprawy wyniku jest niższa od zaplanowanej (ust. 1 pkt 3) — dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się w sposób następujący:

1) ustala się rzeczywisty procent poprawy rentowności (stosunek procentowy rzeczywistej poprawy rentowności do kosztów bazowych bądź kosztów sprzedanych wyrobów i usług roku ubiegłego),
2) odnajduje się w lewej części tabeli przedział, w którym znajduje się procent poprawy rentowności, odpowiadający procentowi poprawy rentowności ustalonemu w pkt 1,
3) cofa się w tabeli o 10 miejsc (przedziałów) w stosunku do miejsca odnalezionego zgodnie z przepisem punktu poprzedniego i odczytuje się w tak ustalonym przedziale w prawej części tabeli procent funduszu płac przeznaczony na fundusz dodatkowy,
4) przemnaża się ustalony w pkt 3 procent przez planowany osobowy fundusz płac przedsiębiorstwa i ustala w ten sposób kwotę dodatkowego funduszu zakładowego.

5. Jeżeli dziesiąte miejsce wykracza poza pierwszy przedział tabeli — dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się jak za osiągnięcie poprawy rentowności, określonej dla pierwszego przedziału, tzn. w wysokości 0,05% planowanego osobowego funduszu płac.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

RSW „Prasa", Marszałkowska Zakł. Druk. 1 Wklęsłodrukowe 3/5 Zam. 1009, C-24